

VICE

GRATIS
VOLUMUL 2 NUMĂRUL 2

NUMĂRUL DE FASHION 2012

CUM SĂ TE DISTREZI ABSOLUT LA ROKOLECTIV

Când aduci la un loc creația, sticla de **ABSOLUT** și distracția, se întâmplă lucruri fantastice, atât pentru papilele gustative, cât și pentru creier și ochi.

Mai exact, 17 artiști români au transformat o sticlă uriașă 3D în teren de joacă și pictează la ea, începând de anul trecut din octombrie, fiecare câte o bucată. Acțiunea se întâmplă mereu live, acolo unde distracția e mai mare și mai plină de culoare. În aprilie, tripul multicolor s-a ținut în București, la festivalul de muzică electronică și arte conexe Roklectiv, unde Sorina Vazelina a realizat o felie de colaj-ilustrație în care creaturi dubioase populau un univers paralel bidimensional. Cam cum se întâmplă și pe ring, pentru că, atât artiștii, cât și publicul erau inspirați de cocktailurile **ABSOLUT VODKA**.

Informații despre evenimentele viitoare găsiți pe facebook.com/ABSOLUTRomania

Ce poate să facă un chirurg în Țândărei? Se apucă de muzică.

Contează ce vrei de la viață, sincer. Și bineînțeles, e vorba și de mult talent. George a crescut în Țândărei. În niciun caz asta n-a fost un dezavantaj, ci din contră. E ca și cum îți trăiești adolescența într-o variantă a revistei Vice construită în viața reală. Cai în oraș, păcănele, pagode, conflicte, petreceri, zahăr, industrie, Starcraft, Quake și multe altele. George își aduce aminte că era obsedat de zmeura pe care o creștea în curte, de Urmuz și Kafka.

De aici și dorința de a deveni doctor. Nici el nu mai știe de ce. Poate de la ideea de a scăpa de oraș, sau poate pentru a deveni un cetățean de vază al său. Sau poate pentru a avea grijă de cunoscuții de acolo...nu, pentru asta era mai bine o carieră de psihiatru.

George cucerește Bucureștiul. Intră la facultate și o termină. E anatomo-patolog cu acte. Dar vai...amanta câștigă. Iubirea și pasiunea pentru muzică înving datoria și angajamentul către cariera medicală. E într-un fel logic. Ce-ai prefera, să tragi de viniluri ca să potrivești două piese pe bătaie sub privirile fascinate ale fetelor sau să reușești să faci o incizie abdominală perfectă pe un cadavru sub privirile plictisite ale femeii de serviciu de la facultate?

Așa că George s-a transformat în Gojira (da, înaintea trupei franceze de metal), a pus halatul în cui (terminând însă facultatea) și s-a dedicat complet muzicii. Nu își va uita însă rădăcinile hipocratice niciodată, martor stand logo-ul sau de scenă.

Și de-atunci lucrurile n-au făcut decât să explodeze. Bucureștiul e un fel de Țândărei la puterea 50. George e un patolog al samplerelor și deck-urilor. Talentul se combină cu precizia pentru mix-uri care aruncă în aer orice fel de crowd. Iar viața lui a devenit cocktail de televiziune, emisiuni online, mix-uri, piese, clipuri și super gîg-uri care l-au transformat pe George în brandul Gojira.

burn studios îl salută pe George și îi mulțumesc că a plecat din Țândărei, că n-a dormit nopți, că a jucat Starcraft, că e talentat, că are super povești, că nu s-a făcut doctor și că a devenit Gojira. Suntem mândri că îl avem ca ambasador și îl rugăm din toate inimile și gurile: GOJIRA, VINDECĂ-NE!!!

De când ne chinuim să scriem advertorialul ăsta, Gojira a câștigat o competiție europeană de remixuri marca burn studios - Gomma Casablanca Reworks RMX Competition. O super rupere de remix la piesa "Maniac" (Moullinex & Peaches) pe care o găsiți (cu dedicație) la

http://burn-studios.com/track/burnstudios/moullinex_and_peaches_maniac_gorjia_remix

burn studios

© Thomas Mailaender, „Glumă Repetitivă”, C-print, 80 x 120 cm, ediția 5 ex. 2009. www.thomasmailaender.com

VOLUMUL 2 NUMĂRUL 2

Copertă de Maurizio Cattelan și Pierpaolo Ferrari

PANTOFII ÎL FAC PE OM

Igor Dewe face încălțăminte din toate căcaturile 16

SFÂRȘITUL ELEGANȚEI

Stefano Pilati de la YSL ne explică de ce moda s-ar putea să nu mai fie niciodată la modă 18

MODA ROMÂNEASCĂ E

ANAPODA ȘI ASTA E DE BINE 24

DICTATURA MODEI

Un interviu cu un top model român din perioada comunistă .. 46

CRĂCIUNUL ÎN ANZI 58

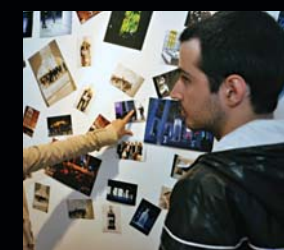
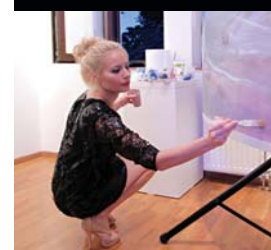
THE FLESH MACHINE

Intruziune în stilul incontestabil al lui Iggy Pop 66

ȘIC, BOGAT ȘI SCANDALOS

Pierre Cardin a cunoscut pe toată lumea și a creat tot ce se putea 76

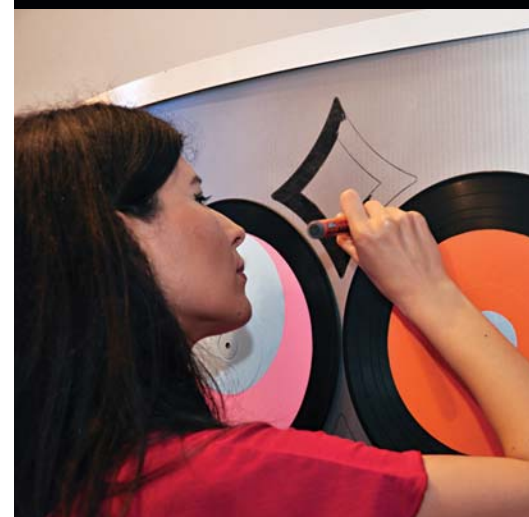
8 Caseta redacției 9 Angajații Lunii 10 Chestii de ultimă oră 28 DOs & DON'Ts 32 FASHION: Cartierul Cățelilor
40 FASHION: Măinile Sus! 52 FASHION: Rădăcini: O Istorie A Ciorapilor 82 Pagina lui Johnny Ryan

CUM SĂ CREEZI ABSOLUT LA ART 3XPERIENCE

ABSOLUT ART 3XPERIENCE s-a ținut la Art Yourself Gallery în București, unde trei artiști au împărțit sticlă pe etaje. Astfel, la parter, Elis Iaia a metamorfozat sunetul și culoarea și a creat un model psihedelic din viniluri pictate. La primul etaj, artiștii de la All Hollow au mixat fotografia și pictura la fel cum cocktailurile **ABSOLUT** se mixează prin culoare și au îmbrăcat un model nud într-un outfit cromatic. La mansardă, designerul grafic Cutărică i-a dat proiectului un aspect neoaș prin pirogravură și bibelouri românești pictate. În rest s-a dansat, s-a băut și s-a petrecut până în zori **ABSOLUT** frenetic.

Informații despre evenimentele viitoare găsiți pe facebook.com/ABSOLUTromania

FONDATORI Suroosh Alvi, Shane Smith

REDACTOR ȘEF GLOBAL
Andy Capper (andy.capper@vice.com)

EDITOR EXECUTIV GLOBAL
Rocco Castoro (rocco.castoro@vice.com)

REDACTOR ȘEF ROMÂNIA
Ioana Moldoveanu (ioana.moldoveanu@vice.com)

REPORTER
Andra Olteanu (andra.olteanu@vice.com)
Mihai Popescu (mihai.popescu@vice.com)

LAYOUT inkubator.ca

WEB DESIGN Solid Sender

TRADUCERI Oana Maria Zaharia

COLABORATORI
Iris Opriș, Lorena Lupu

VICELAND.COM/RO contact-romania@vice.com

PUBLISHER ROMÂNIA
Fred de La Taille (fred.de.la.taille@vice.com)

DIRECTOR DE VÂNZĂRI
Olimpia Norsesovici (olimpia.norsesovici@vice.com)

TEXTE
Iris Opriș, Lorena Lupu, Ioana Moldoveanu, Ben Macuch, Hannah Brooks, Kara-Lis Coverdale, Ezra Poundland, Jamie Clifton, Bruno Bayley, Milene Larsson, Constantino della Cherardesca, Liz Armstrong, Jon Savage, Paul Gorman

FOTO
Dinu Lazăr, Richard Kern, Andrei Birsan, Zoltan Lorencz, Sydelle Willow Smith, Maciek Pozoga, Carlotta Manaigo, Bryan Derballa, Logan White, Lele Saveri, Harry Benson, Mick Rock, Matthew Frost

ILUSTRAȚIE
Paul Hitter, Johnny Ryan, Kara Crabb, Maia Ruth Lee, Grace Wilson, Kyle Platts

VICE ROMÂNIA
Primim: scrisori, fotografii pentru DOs & DON'Ts, CD-uri pentru recenzii, reviste, cărți și alte chestii marfă. Sunați-ne, suntem plictisiți. București, România
Telefon / Fax: +4021 210 VICE (84 23)

VICE NEW YORK
97 North 10th Street, Suite 204, Brooklyn, NY 11211
Telefon 718 599 3101 Fax 718 599 1769

VICE MONTREAL
127 B King Street, Montreal, QC, H3C 2P2
Telefon 514 286 5224 Fax 514 286 8220

VICE TORONTO
360 Dufferin St. Suite 204, Toronto, ON M6K 1Z8
Telefon 416 596 6638 Fax 416 408 1149

VICE UK
New North Place, London, EC2A 4JA
Telefon +44 20 7749 7810 Fax +44 20 7729 6884

VICE AUSTRALIA
PO Box 2041, Fitzroy, Victoria, 3065
Telefon + 61 3 9024 8000 Fax +61 3 9445 0402

VICE NOUA ZEELANDĂ
PO Box 68-962, Newton, Auckland
Telefon +64 9 354 4215 Fax +64 9 354 4216

VICE SCANDINAVIA
Markvardsgatan 2, SE-113 53 Stockholm

VICE ITALIA
Via Watt 32, 20143, Milano
Telefon +39 02 4547 9185 Fax +39 02 9998 6071

VICE GERMANIA
Brunnenstr. 196, 10119 Berlin
Telefon +49 30 246295-90 Fax +49 30 246295-99

VICE JAPONIA
3-3-3, Minami-Azabu, Minato-Ku, Tokyo 106-0047
Telefon +81 3 5419 7763 Fax +81 3 5419 7764

VICE OLANDA
PO Box 15358, 1001 MJ Amsterdam
Telefon +31 20 673 2530 Fax +31 20 716 8806

VICE BELGIA
Lamoriniërestraat 161, B-2018, Antwerpen
Telefon +32 3 232 1887 Fax +32 3 232 4302

VICE FRANȚA
21, Place de la République, 75003 Paris
Telefon +331 71 19 92 23 Fax +33 958 267 802

VICE SPANIA
Joan d'Austria 95-97, 5 1, 08018 Barcelona
Phone +34 93 356 9798 Fax +34 93 310 1066

VICE AUSTRIA
Favoritenstraße 4-6 / III, 1040 Vienna
Telefon +43 1 9076 766 33 Fax +43 1 907 6766 99

VICE MEXIC
Merida 109, Col. Roma, Del. Cuahutemoc, Mexico DF 06700
Phone +52 55 5533 8564 Fax +52 55 5203 4061

VICE BRAZILIA
Rua Periquito 264, São Paulo, SP, CEP 04514-050
Telefon +55 11 2476 2428 Fax +55 11 5049 1314

VICE ARGENTINA
Darwin 1154 PB 6, 1414 Buenos Aires
Telefon +54 11 4856 1135

VICE BULGARIA
5 Ogosta str., 1124 Sofia
Telefon +359 2 870 4637 Fax +359 2 873 4281

VICE AFRICA DE SUD
Studio 401, 66 Albert Road, Woodstock, Cape Town
Telefon +27 72 128 0015

VICE REPUBLICA CEHĂ
Haštalská 1, 11000 Praha 1
Telefon +420 222 317 230 Fax +420 222 317 230

VICE GRECIA
22 Voulis Street, 6th Floor, 105 63, Athens
Telefon +30 210 325 4290 Fax +30 210 324 9785

VICE PORTUGALIA
Praça Coronel Pacheco, nº 2, r/c — 4050-453 Porto
Telefon +351 220 996 891/2 Fax +351 220 126 735

VICE POLONIA
ul. Okopowa 33/42, 01-059 Warszawa
Telefon +48 22 251 23 24 Fax +48 22 251 23 24

VICE RUSIA
4th Syromyatnicheskiy Lane, 3/5, Building 5, Moscow, 105120
Telefon +7 499 503-6736

LAURA VĂRGĂLUI

Laura a fost manechin de top prin anii '90. Pentru că tot lucra în domeniu s-a apucat de styling pentru revista Elle, unde a lucrat vreo opt ani. După asta a avut câteva concept store-uri, iar când s-au închis s-a apucat să facă haine de una singură. Nu-i place să i se spună că e designer, deși hainele ei sunt originale. În numărul ăsta am discutat cu ea despre cea mai nouă colecție pe care a semnat-o, Sophia de România, și despre cum gândește haine care să fie în același timp caterincoase și elegante. Printre ele se numără paltoane făcute din carpete gen Răpirea din Serai și rochii de seară croite din materiale de fuste țigănești. O chestie destul de anapoda pentru țara prostului gust la cazan.

Vezi MODA ROMÂNEASCĂ E ANAPODA ȘI ASTA E DE BINE, pagina 24

DINU LAZĂR

Dinu este un fotograf foarte tare. El a absolvit Academia de Teatru și Film la secția imagine. După asta a pus ce a învățat în aplicare și a apărut ca operator pe genericul a vreo 30 de filme create în studiourile Buftea. Apoi a fost fotoreporter pe la Casa Scânteii și a făcut shooting-uri pentru singura revistă de fashion din anii '80, numită *Moda*, în care li se explica tovarășelor și cum să recicleze materialele de la fuste rupte pentru a-și face taioare noi. După Revoluție a colaborat cu diverse publicații și agenții de presă și a predat fotografie la Academia de Artă din București. În numărul acesta ne-a dat niște fotografii vintage cu Romanița Iovan, de la pictorialele de modă din perioada comunistă, iar noi am rugat-o pe Romanița să le comenteze.

Vezi DICTATURA MODEI, pagina 46

BRYAN DERBALLA

Bryan a crescut ca skateboarder prin Asheville, Carolina de Nord. Orașului i se mai spune și San Francisco al Sudului, ceea ce e destul de potrivit având în vedere că maică-sa e lesbiană. A învățat la Berkeley doar ca să se dea cu skateboardul prin San Francisco-ul autentic. După facultate a creat Lovebryan.com, un blog care prezintă experimentele fotografiilor Sandy Kim, Danilo Parra, Mike Belleme și alții. Apoi fotojurnaliștii s-au transformat în blogeri și bloggerii au început să scrie în presă, iar Bryan a profitat și a ajuns fotoreporter acreditat la Wall Street Journal și la Financial Times. Pentru revista de luna asta a făcut un shooting cu căței perverși care fac nebunii într-un cartier rău-famat, în miniatură.

Vezi CARTIERUL CĂȚELOR, pagina 32

KRISTOF WICKMAN

Kristof face niște instalații foarte dubioase precum crăpături suspecte din care ies aburi și bi-rouri de corporații care se topesc. Este un sculptor extrem de talentat care a construit cartierul rău-famat în miniatură pentru shooting-ul cu căței din numărul ăsta – care include un club de striptease (Humps) și o străduță infectă dintre blocuri, plină de gunoaie. Kristof nici n-a clipit când i-am spus ce porno canin vrem să facem și a adunat imediat un grup de prieteni cu pistoale de lipit. Într-o zi de muncă mai grea o căutare pe Google la „sado-maso cu câini” a împărțit echipa pe tabere. Dar, fiind profesioniști, au reușit să se împace după ce au ascultat melodia „Purple Rain” continuu timp de o zi.

Vezi CARTIERUL CĂȚELOR, pagina 32

PUFULEȚI

Pufuleții conțin nutrienții și vitaminele de care avem nevoie ca să scriem articolele VICE. Avem mereu la îndemână vreo două, trei pungi prin redacție care ne împing pe noi culmi ale jurnalismului prin pufoșenia și gustul lor fin și aromatic. Ne-am gândit chiar să facem niște liniuțe din pufuleți, pentru efect instant și intens, dar ne-am rezumat la o mămăligă. Le-am descoperit beneficiile după ce colega noastră Oana Maria, care traduce revista și site-ul, a făcut cu ocazia crizei financiare, împreună cu formația ei Poetrip, o melodie numită P.U.F.U.L.E.Ț.I. Oana cântă piesa integral cu ghemotoacele astea de mălai în gură. O ascultăm de fiecare dată când facem supradoză de pufuleți și cântăm alături de ei cu atâta pasiune că ne uplem monitoarele cu stropi de mămăligă semi-mestecată.

Toate informațiile sunt proprietatea VICE Magazine Publishing Inc., care deține drepturile de autor pentru întreg conținutul. Acestea nu pot fi reproduse parțial ori în întregime fără acordul scris al publisherilor. Printat de DEDRAX, Bulgaria. Vă rugăm reciclați hârtia.

CEL MAI ELEGANT PUȘTAN MANELIST DIN ROMÂNIA

Ionuț Cercel e un Justin Bieber al manelelor. Are 14 ani, cinci albume solo și zeci de pagini de Facebook create de fani, deși se îmbracă ca un cântăreț bătrân din barurile din Las Vegas. De curând, fratele lui a deschis o casă de modă cu numele lui Ionuț. Clienții? „Toți fișoșii”. M-am întâlnit cu Ionuț la o cafea într-o benzinărie OMV – un loc în care „se simte în largul lui” – unde mi-a spus mai multe despre stilul său, în timp ce eu mă abțineam să nu fac glume.

INTERVIU:
IOANA MOLDOVEANU

FOTO:
ZOLTAN LORENCZ

VICE: Cum îți alegi ținutele?
Ionuț Cercel: Hainele sunt singurul lucru la care mă gândesc nespuse de mult. Sunt foarte pretențios. De obicei aleg un costum împreună cu o cămașă și o cravată, în funcție de starea mea și de cum se asortează. De mic mi-a plăcut să mă asortez. E o dovadă că mă respect și îi face și pe ceilalți să mă respecte. Dacă ești serios, nu te îmbraci niciodată sport.

Cum ai cataloga hainele din garderoba ta?
Costume de scenă, ținute pentru școală, ținute pentru televiziune și accesorii. Am vreo zece pălării și 20 de perechi de ochelari. Îmi plac cei rotunzi de la Ray Ban, pentru că îmi acoperă fața când sunt obosit. Port mereu lănișorul ăsta pe care l-am primit cadou de la un patron brazilian cu discotecă în Grecia. Îmi place să-mi cumpăr și ceasuri, dar trebuie să le modific, pentru că am încheietura prea subțire. Când vreau să par mai matur, port cravată.

Care e diferența dintre ținutele de scenă și cele de școală?
Ținutele de scenă sunt mai serioase – foarte scumpe și elegante. Hainele de școală sunt clasice. Acolo mă cunoaște toată lumea și n-am nevoie să mă arăt. Dar pe scenă trebuie să arăt bine, pentru că asta îi interesează pe fanii mei. Mă îmbrac destul de fișos.

Ce înseamnă pentru tine „fișos”?
La modă. Hainele trebuie să-ți scoată în evidență cele mai bune trăsături. Dacă e ieftin, dar îmi place cum arată, nu contează. Totuși, cred că hainele scumpe se așază mai bine pe corp. Cămășile nu trebuie să aibă neapărat butoni, dar e necesar să aibă gulerul tare. Prefer hainele strâmte, nu-mi place să atârne pe mine.

castigat în timpul recesiunii din 1992. Creșterile din industria blănurilor sunt consecința exploziei de cereri de pe piețele din Kazahstan, Mongolia și China de Nord, unde clasa de mijloc e în creștere și membrii ei descoperă ce moi și pufoase sunt blănurile de castor canadian. Scopul eforturilor de protejare a castorilor din ultimele decenii este ca toată lumea să aibă în viitor haine de blană călduroase în care să se înfofolească.

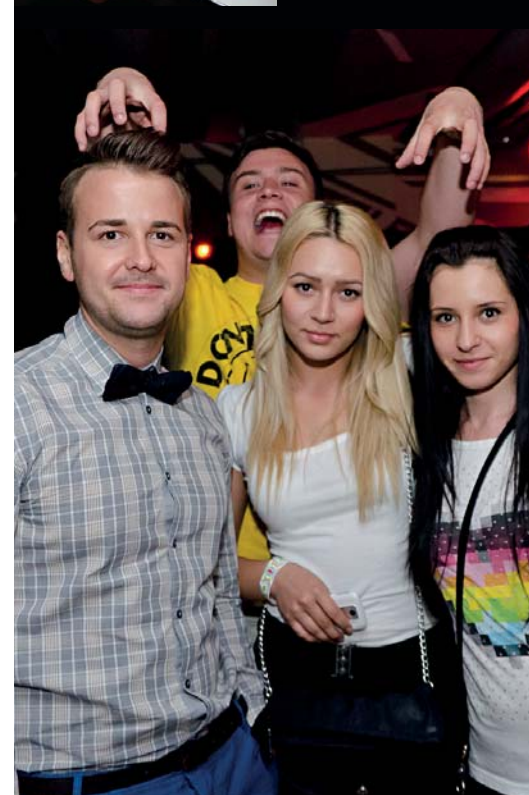
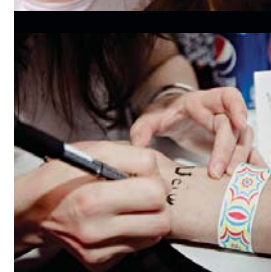
CERCEII DIN RAHAT DE KOALA SUNT DE CĂCAT

TEXT: HANNAH BROOKS

Uneori nu știi ce element lipsește în viața ta până nu-l vezi. De exemplu, cerceii făcuți din fecale de koala pe care îi vinde compania True Blue Roo Poo, o afacere australiană specializată în produse confecționate din caca de animale. Pentru doar 60 de lei achiziționați o pereche de cercei maro sau dacă vrei să vă faceți de cap, comandați o pereche de căcăței de koala poleiți cu aur de 23 de carate, la 110 lei, super afacere.

Tot căutând pe net chestii despre rahatul de koala, am dat peste un blog numit *Diary of a Koalawrangler* (*Jurnalul unei iubitoare de koala*), scris de o femeie care îngrijește astfel de ursuleți răniți în Port Macquarie. Pe blogul ei, femeia ne informează că urșii koala excretă „biluțe uniforme” de „zici că au fost produse de un aparat” (mai puțin atunci când ursuleții au diaree, evident). Iar rahatul lor nu pute – datorită frunzelor de eucalipt pe care le mestecă, mirosul biluțelor „abia se distinge de mirosul de eucalipt care predomină în regiune”.

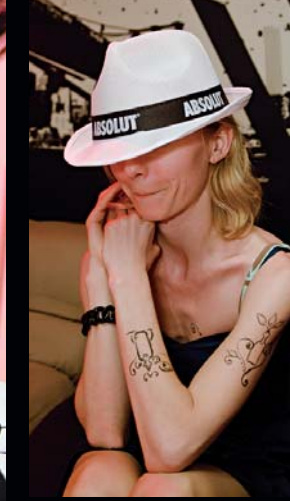
Vestea proastă e că după ce am comandat cerceii, am fost informată că nu mai există în stoc. Enervată de situație, am găsit numărul companiei True Blue Roo Poo și i-am sunat să le zic vreo două. De ce nu mai aveam căcat de koala pe care să mi-l atâr în urechi și când dracu' aveau de gând să mai producă? Mi-a răspuns o femeie care avea un accent puternic, a mormăit ceva despre soră-sa și a închis. Am sunat din nou, dar înainte să apuc să zic ceva, femeia a chirăit: „Ai grijă! Nu mai suna la numărul ăsta! La revedere.”

CUM SĂ TE DISTREZI ABSOLUT ÎN ARDEAL

Distracția la Cluj s-a ținut în club Midi și a fost întreținută de muzică electronică și de ABSOLUT Blank astfel încât clujenii să-și exprime creativitatea devenind chiar ei tema principală a sticlei de vodcă. Mai exact, s-au pozat prin niște machete imense în forma sticlelor de ABSOLUT și n-au fost mahmuri de dimineață, de unde deducem că distracția a fost cu siguranță ABSOLUTĂ.

Informații despre evenimentele viitoare găsiți pe facebook.com/ABSOLUTRomania

ANIMALELE UCISE PE ȘOSEA SUNT ULTIMUL RĂCNET

Gerry Armsworthy e un „specialist în animale ucise pe șosea”. Are 73 de ani și confecționează haine de iarnă elegante și practice din animalele pe care le găsește pe stradă. Locuiește în Regina, în Saskatchewan, unde are și atelierul cu șapte mașini de cusut și un frigider gigantic în care păstrează colecția de cadavre. Creează mai mult de 100 de piese pe an, pe care le vinde la târguri locale de meșteșugari și prin afacerea lui de croitorie la comandă.

INTERVIU:
KARA-LIS COVERDALE

ILUSTRAȚIE:
MAIA RUTH LEE

VICE: Cum v-a venit ideea unei astfel de afaceri?

Gerry Armsworthy: Pe când lucram și călătoream prin provincie, vedeam o grămadă de animale din astea minunate stălcite pe marginea străzii. Pe vremea aceea aveam ca hobby pielăria și aveam nevoie de niște blăniță să-mi fac papuci, așa că m-am dus la bibliotecă și am luat niște cărți despre arta jupuirii și a pielăriei.

Găsiți greu animale pe care să le puteți folosi?

Îmi închipui că majoritatea sunt cam distruse. În Saskatchewan nu prea. Pe autostradă sunt o grămadă de vulpi, bursuci, coioți sălbatici și ratori care caută de mâncare. Cele mai multe dintre ele sunt lovite noaptea.

Eu mă gândeam că la impactul cu mașina corpurile li se fac zob.

Nu, sunt zdrobite doar dacă mașina trece direct peste ele, dar nici atunci nu le strivește de tot. Nu se pot folosi doar dacă le-a lovit un camion și le-a făcut una cu pământul. Dar nu le culeg pe cele lipite de șosea. Le folosesc pe cele de pe marginea șoselei sau din șanțuri.

Puneți prețurile în funcție de raritatea animalului?

Evident. Cel mai scump produs e o căciulă din blană de bursuc. Bursucul e unul dintre cele mai agresive animale din familia nevăstuicii și are blană frumoasă, dar hibernează iarna. Sunt loviți de mașini doar când se trezesc din hibernare și încep să caute mâncare.

Ați dat vreodată peste o pisică sau peste un câine lovit de mașină și v-ați gândit: „Hm, aș putea face o pălărie mișto din asta!”?

Nu, n-aș face asta, dar am avut niște comenzi ciudate. A venit la mine un tip care voia să fac ceva din câinele lui. I-am zis să se ducă în altă parte. Altul m-a sunat și mi-a zis că vrea să-i dau craniile animalelor. Ni s-a părut ciudat, mie și nevestii-mii. Sunt tot felul de oameni.

Aveți vreun sfat pentru cineva care vrea să se apuce de asta?

Majoritatea oamenilor nu știu că primul lucru care se întâmplă unui animal lovit de mașină este explozia intestinelor. E destul de urât, plus că mai și miroase, și e neplăcut să-l jupoi. Interiorul pielii se curăță de sânge cu apă, dar să nu fie fierbinte, că nu mai iese sângele în veci.

boicotare a magazinelor de lenjerie care angajau bărbați. Plângerea s-a făcut auzită abia în iulie anul trecut, când regele Abdullah le-a dat magazinelor de lenjerie șase luni să scape de angajații de sex masculin. (Regele a extins decretul și pentru magazinele de cosmetice.)

Aceasta nu e prima dată când autoritățile au încercat să interzică bărbaților să vândă lenjerie intimă pentru femei. Ministrul muncii a venit cu ideea asta acum trei ani, dar din motive cretine, clericii puternici ai țării s-au opus, ba chiar au încercat să dea o lege care să interzică femeilor să vândă sutiene sau rujuri. Când o femeie pe nume Fatima Garoub a lansat pe Facebook o campanie intitulată „Gata cu rușinea”, a stârnit o serie de proteste ale femeilor în toată țara.

Deși clerul se opune în continuare ideii că unei femei îi e rușine să vorbească despre sutiene cu bărbați, Abdullah și-a menținut poziția, iar Ministerul Muncii a angajat recent 400 de inspectori care să se asigure că toate magazinele de lenjerie intimă pentru femei respectă noua lege.

Deși femeile din Arabia Saudită și-au câștigat abia de curând dreptul la vot (care va intra în vigoare din 2015) și au mai puține oportunități de angajare decât bărbații, această mică măsură de a le face să se simtă mai confortabil sub abaya e totuși un pas în direcția bună.

Ce să nu aduci în discuție în Arabia Saudită

TEXT: EZRA POUNDLAND
ILUSTRAȚIE: GRACE WILSON

Legile din Arabia Saudită se bazează pe reguli stricte din Sharia, care fac o diferențiere mare între sexe și interzic femeilor să conducă, să călătorească singure și să obțină același statut social ca bărbații. Desigur, efectele asupra drepturilor civile sunt foarte nasoale, dar unul dintre cele mai ciudate este cel asupra lenjeriei de corp. În mod ciudat, aproape incredibil, cei care vând lenjerie intimă pentru femei în Arabia Saudită sunt predominant bărbați. Într-o țară în care un bărbat care dansează cu o femeie e echivalentul occidental al unei scene de sex anal la grădiniță, femeile le e greu să vorbească cu un tip despre chiloți și sutiene.

Sauditele au protestat împotriva situației ani de zile – activista Reem Assad, de exemplu, a condus o campanie de

FAILED STATES

Un roman despre jurnalismul de război

Prezentăm mai jos un fragment din romanul non-fiction *Failed States*, scris de Jill Magid. În carte, Magid, care locuiește în Brooklyn cu soțul ei Jonny și fiul lor Linus, găsește un mentor în CT, un redactor și editor din Austin, Texas, care are conexiuni militare și cu serviciile secrete. El este un fost reporter de front care a acoperit zece conflicte armate. Este de acord s-o antreneze pe Jill pentru a ajunge jurnalist atașat armatei SUA în Afghanistan. Magid este confruntată cu realitatea unui război și cu ce riscă să piardă dacă va merge până la capăt cu decizia ei.

În timp ce mâncăm el îmi spune poveștile pe care îl tot băteam la cap să mi le zică. Vreau să știu tot ce a văzut. Îmi povestește despre Rwanda. Îmi spune că se afla pe malul opus al fluviului Congo, unde a auzit niște țipete de fericire și a crezut că rebelii își serbau victoria. El, fotografatul și cameramanul s-au urcat pe un deal pentru a vedea festivitatea, dar de acolo au zărit niște bărbați de etnie hutu care înconjurau un grup de femei și copii de etnie tutsi. Bărbații hutu țipau de fericire când ciopârțeau femeile și copiii tutsi cu macete și le aruncau cadavrele în râu. În timp ce-mi povestește îmi lăcrimează ochii. Mă uit prin el, în povestea lui, ca și cum ar fi o lentilă și văd clar toată scena în fața ochilor. Sunt una dintre acele femei. Sunt acolo cu copilul meu la al cărui nume mi-e și frică să mă gândesc. Încerc să-mi

scot din minte această imagine, pentru că este de neîndurat: un grup de bărbați aplaudă în timp ce eu privesc cum este măcelărit în fața mea un copil; în situația asta, devine fiul meu – cu toții se transformă în copiii mei când mor tranșați de cuțit o dată, de două ori, de zeci de ori. CT îi spune operatorului să pornească camera. Îi spune să filmeze tot! Când bărbații hutu observă echipa lui CT, trag în ei peste râu. Au avut mereu arme de foc, dar preferau să tortureze femeile și copiii cu maceta.

Femei și copii? Simt nevoia să-l întreb asta. Încă nu-mi vine să cred.

Da, nu vrei ca o femeie de etnie totuși să nască copii care să devină adulți, așa că le elimini pe toate. Își continuă povestea cu felul în care el și echipa lui au scăpat cu viață ca prin urechile acului, cum au dus

un fel de război – bărbații hutu împotriva echipei lui CT – și cum au fost impresionați ceilalți reporteri din zonă de cât de curajoși au fost. Dar eu tot rămân blocată la partea cu femeile și copiii uciși; fiecare cuvânt spus de el după aceea mi se pare cuvânt spus și mă îmbolnăvește de furie. Intervin când povestește cum a bătut palma cu fotografatul după ce au scăpat. Cum poți să fii vesel după ce ai văzut așa ceva?

MI-a răspuns: Nu eram veseli, eram ușurați. Înțelegi diferența? Aici greșesc cei de la Hollywood. În filmele noi cu război soldații sunt fericiți chiar dacă o parte din camarazii lor au fost împușcați. Ei râd, plâng și se îmbrățișează pentru că încă sunt în viață. Totul e o fraternizare veselă; nu e așa.

Cum ai suportat situația? N-am fost în stare să suport ce am văzut timp de mulți ani de zile. Nici acum nu mă pot uita la filme de genul ăla.

Terminăm ce-a mai rămas din mâncare. Eu înfulec mai puțin decât intenționam din porția mea. Colorile din jur se întunecă, verdele nu mai e ce-a fost și soarele a apus, dar încă nu e beznă. CT se lasă cu burta plină pe scaunul său pliant. Deodată se scutură și-l pipăie. E un păienjen acolo și observăm că ne aflăm sub ditamai pânza. El îmi arată că, în timp ce mâncam, o perdea întregă de pânze a fost țesută în jurul nostru, ca și cum eram într-o cochilie invizibilă. Sunt păienjeni peste tot și realizăm că, dacă nu ne mișcăm de-acolo o să fim împrejmuți până dimineața.

Comandați cartea la failedstates@publicatonstudio.biz

ZĂMBEȘTE FĂRĂ DINȚI

Să-ți scoți patru dinți din față de dragul modei ar putea să li pară un gest extremelor slabi de inger, dar în Cape Flats, o regiune din Cape Town, Africa de Sud, unde mulți negri au fost relocați cu forța în timpul mișcării de apartheid, scoaterea dinților e la fel de banală ca găurirea urechilor. Adolescenții înlocuiesc dantura cu garnituri scilpicioase, simboluri ale statutului, care variază de la porțelan până la aur și diamante. Curentul e cunoscut sub numele de passion gap (în română i-am putea spune „fanta extazului”). Potrivit unei legende urbane, curentul a pornit în închisorile din Africa de Sud, unde membrii suspuși ai găștilor le scoteau cu un pumn dinții „iubitelor” ca să sugă pula mai bine.

INTERVIU:
JAMIE CLIFTON

FOTO:
SYDELLE WILLOW SMITH

Rapperul Isaac Mutant s-a născut și a crescut în Cape Flats, așa că mi s-a părut persoana potrivită pentru un interviu despre *passion gap*. Nu mi-a spus dacă a avut și el o fantă, dar mi-a răspuns vesel la toate celelalte întrebări.

VICE: Cum a început curentul ăsta cu fanta extazului?

Isaac Mutant: Nu e niciun curent, omule. Ce căcat? E deja un stil de viață. Întotdeauna a făcut parte din cultura celor de culoare.

Când spui oameni de culoare, te referi la cei care nu pot fi clasificați ca albi sau negri?

Da, oamenii de culoare sunt cumva între negri și albi. E o chestie mai mult politică, dar să zicem că oamenii de culoare sunt în principiu ce a mai rămas dintre cei originari din Africa de Sud. Nu contează de unde provin, sunt toți săracii de care lumea a uitat. Sărăcia ne unește pe toți și ne obligă să ne descurcăm singuri, așa că fanta asta a extazului, cum i se zice, a venit ca un mod de a-ți arăta apartenența la cultura de culoare.

Sunt vreunii care își pun bijuterii dentare și pretind că și-au scos dinții?

Dă-le-n căcat de bijuterii. *Passion gap* face parte din cultura celor de culoare, ți-am zis. Bijuteriile alea de pus pe dinți au apărut după aia, odată cu Lil Wayne și toți rapperii ăia americani. Dă-l în căcat și pe Lil Wayne. *Passion gap* n-are nicio legătură cu hip-hop-ul. Exista cu mult înainte să ajungă hip-hop-ul în Africa de Sud.

Și unde își scot oamenii dinții? Merg la stomatolog?

Sunt și snobi d-ăia cu băț în cur care merg la dentist, dar mie personal nu-mi place s-arunc cu banii. Suntem în Africa de Sud, omule. Se va găsi întotdeauna cineva care are un prieten care te poate ajuta. Desigur, cea mai ieftină metodă e să te îmbeți cu niște rom și să-l lași pe prietenul cel mai puternic din gașcă să ți-i scoată cu un pumn.

Moda distruge planeta

TEXT: BRUNO BAYLEY
ILUSTRĂȚIE: KYLE PLATTS

Când intri în vreun magazin de haine din ăsta șmecher, probabil că nu te gândești la lungul proces care a avut loc ca să-ți ajungă ție în mâini body-ul tanga din poliester – sau ce-o fi – dar poate ar trebui să te gândești un pic, căcatule egoist care ești. Sunt mari șanse ca fabricarea produsului din mână ta să fie cauza despăduririi, a poluării, a morții unui grup de săteni din India sau a toate deodată. Te face să te simți cam prost, nu? Ca să te simți și mai prost, iată trei dintre cele mai urâte practici din industria modei.

TĂBĂCĂRIILE

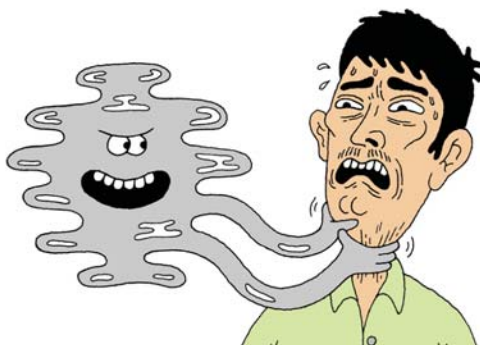
Pielea de vacă se transformă în genți și cizme prin tăbăcire, proces care implică îmbibarea pielii cu compuși de crom înainte ca aceasta să fie stoarsă și uscată. Unii dintre acești compuși sunt carcinogeni și cauzează probleme ca ulcer, boli respiratorii, deteriorarea rinichilor și a ficatului. Ca și cum nu era de ajuns, tăbăcăriile sunt de obicei înghesuite în zone sărace, care sunt transformate în gropi de deșeuri toxice.

EXPLOATAREA ARTIZANALĂ A AURULUI

În starea lui naturală, aurul e adesea combinat cu alte căcaturi gen nămol și cărbuni, așa că trebuie izolat de acestea. O metodă de izolare folosită adesea la scară mică în exploatarea minieră a aurului e fuziunea cu mercur, prin care particulele de aur se lipește de acesta, după care amestecul se încălzește până când mercurul se evaporă, lăsând în urmă aurul. Problema e toxicitatea extremă a mercurului. Dacă e ingerat, distruge plămâni, rinichii, inima, sistemul nervos și cel respirator. Și asta nu e rău doar pentru muncitorii care inhalează fumul când îl pompează în pământ, ci pentru întreg lanțul alimentar, care se contaminează cu mercur.

PRODUȚIA DE BUMBAC DIN INDIA

La sfârșitul anilor '90, mulți fermieri din industria bumbacului indian au fost convinși (sau prostiți) să cultive bumbac modificat genetic care, deși imun la viermele de bumbac, s-a dovedit a fi ușor de atacat de numeroși alți paraziți. Fermierii au fost astfel obligați să cumpere mai multe pesticide pentru a-și proteja recoltele, intrând în datorii imense care au fost cauza unei serii lungi de sinucideri în rândul populației (200 000 numai în ultimii zece ani). Hai, acum du-te să te dai mare la prieteni cu bluzița cea nouă și drăguță!

Igor în Montmartre, Paris, cu pantofii din conserve și niște materiale pe care le-a găsit, garnisite cu o vestă croată tradițională.

PANTOFII ÎL FAC PE OM

Igor Dewe face încălțăminte din toate căcaturile

INTERVIU: MILÈNE LARSSON

FOTO: MACIEK POZOGA

Mulțumiri lui Igor Dewe pentru imaginile din arhiva sa

Igor Dewe e exact injecția de veselie de care are nevoie morocoănoasa industrie a modei: un francez bărbos în vârstă de 21 de ani care și-a câștigat notorietatea îmbrăcându-se în pantalonăși colorați din lycra, platforme înalte fără călcăie și purtând o pălărie turcească, în timp ce-și mișca șoldurile sexi și spăla limuzinele jurnaliștilor încrezuți care soseau la Săptămâna Modei din Paris. Igor e dansator, performer, activist fashion și designer și confecționează cei mai originali și demenți pantofi pe care i-am văzut vreodată. E vorba de platforme înalte de 40 de centimetri făcute din fructe, conserve, castele de nisip, ceară de albine și frunze. Nu face manual doar pantofii, ci și diverse ținute spectaculoase și obiecte de artă. De exemplu, odată și-a agățat un storcător de fructe de șliț și a invitat oamenii să soarbă sucul delicios care se scurgea printr-un furtun atașat. Bineînțeles că a trebuit să stăm de vorbă cu Igor, pentru binele sufletelor celor care lucrează în industria modei și pentru binele lumii în general.

VICE: Hellllllllloooooo, Igor. Cum îți vin ideile astea nebune de pantofi?

Igor Dewe: Nu știu. Mă joc cu tot ce găsesc în jur și lucrez mult cu concepte. Am început să fac pantofi pentru că nu-mi permiteam să tot cumpăr încălțări Yves Saint Laurent și Christian Louboutin. Am construit prima pereche dintr-o paletă din lemn, apoi am făcut una din cutii de conserve. Tatăl meu are un atelier în care sudează părți componente pentru avioane. Folosesc echipamentul lui pentru a face pantofi puternici, arhitecturali și masculini.

Deci crezi că bărbații pot arăta masculini pe tocuri?

Da! Gândește-te la pantofii ortopedici, de exemplu. Fac minuni pentru oamenii cu picioare deformate. Conceptul lor mi se pare foarte interesant; nu știi exact unde e laba piciorului, așa că îți înalți silueta fără ca oamenii să-și dea seama. Mi se pare genial – îți dau ocazia să-ți modificei trupul după cum ai chef. Mi-ar plăcea la nebunie să am picioare super lungi și frumoase, dar m-ar costa 4 000 de lire să-mi fac pantofi ortopedici la comandă! Așa că îi confecționez personal.

Cum se poate merge pe tocuri de 40 de centimetri?

E destul de ușor, de fapt, dar sunt cam grei și uneori mă tai în ei. Îmi place să merg în ei, e o provocare. Nu mă tem că o să cad, pur și simplu îi încălț și ies. Uneori trebuie să mă întorc acasă pentru că sunt plin de sânge și nu mai pot merge.

Sunt de vânzare?

Nu cred că i-aș putea vinde, pentru că sunt fragili și-mi ia foarte mult timp să-i fac.

Dacă nu pentru câștig financiar, atunci pentru ce atâta efort?

Când văd fotografiile de la spectacolele mele, mă întreb: „Oare sunt ne-bun? De ce-am făcut asta?!” Cred că simt nevoia asta psihologică de a face spectacol și de a crea. Dacă nu mă provoc, dacă nu confecționez pantofii pe care i-am desenat sau nu fac un performance sau un videoclip, sunt deprimat și mă simt ratat. E un impuls, la fel ca cel sexual. Nu știi niciodată ce se va întâmpla când faci performance pe stradă și-mi place adrenalina pe care ți-o dă această imprevizibilitate. Mă face să simt că trăiesc.

Te reprezintă cineva? Un agent sau o galerie?

Nu. Mi-ar plăcea să fiu mai cunoscut, dar nu mă pricep la comunicare și la publicitate.

Hai că ești un geniu al marketing-ului. Performance-ul pe care l-ai făcut la ultimul spectacol al lui Galliano pentru Dior, când te-ai îmbrăcat ca un împărat roman încălțat cu platforme nebune de înalte, cu flori în mâini și pancarta pe care scria *The King is Gone* [Regele a plecat], a fost un truc de publicitate extraordinar. Probabil că te-ai gândit foarte mult cum să-l faci.

Deși Galliano a spus niște lucruri oribile și merita să i se întâmple ce i s-a întâmplat, am vrut totuși să-i aduc un omagiu pentru tot ce a făcut până atunci. Galliano și Jean Paul Gaultier sunt designerii mei preferați pentru că au readus la viață folclorul unor culturi uitate într-un amestec modern de *glamour* etnic. Nu știu dacă Galliano știa de mine, dar am apărut în multe ziare. Până și Boy George a scris despre mine pe blogul lui.

De ce ai început să faci performance-urile astea dacă nu pentru a-ți promova pantofii?

Am cunoscut niște prieteni noi acum câțiva ani și am început să facem tot felul de petreceri. În cele din urmă ne-am mutat împreună. Așa am întâlnit-o pe Maja Bergström, care-mi face videoclipurile. Aveam nevoie de bani pentru chirie, așa că ne-am apucat să facem performance-uri sub numele de *House of Drama*. Am jucat și interpretat în cluburi, la târguri de artă, evenimente fashion și chiar la festivalul de la Cannes. Încă mai fac spectacole împreună cu ei, dar îmi place să fac chestii și solo.

Care a fost primul tău performance solo?

Money Mercy, în care am cerșit bani pe marginea podiumului în timpul Săptămânii Modei de la Paris, îmbrăcat într-o ținută de inspirație țigănească și cu platforme Nina Ricci. Iubesc moda, dar Săptămâna Modei a ajuns un mega-eveniment atât de fals și de comercial, supravegheat de poliție și cu prea multe forțe de securitate. Am simțit nevoia de a protesta, de a mânji universul acesta perfect de lux și frumusețe, în care e invitată doar elita. Am vrut să-l aduc puțin în realitate, să le amintesc oamenilor că moda se manifestă și pe stradă. În al doilea performance al meu, am protestat împotriva redactorilor șefi și a jurnaliștilor *fashion* care se cred superstaruri și merg de colo-colo cu limuzina. M-am gândit: „Ha! O să le fac mașinile varză!”

Vorbești de performance-ul din videoclipul Fashion Carwash? Ador videoclipul ăla! Mai ales partea în care bodyguardul toarnă pe tine găleata aia de apă cu spumă.

Da, am avut un conflict cu gardianul. Moda a devenit prea serioasă și plictisitoare. Vreau să-i aduc puțin umor.

Am observat că mai toate performance-urile tale sunt cumva interactive. Inviți trecătorii să participe.

Da, e foarte importantă pentru mine interacțiunea cu publicul. Îmi place să lucrez pe stradă și să testez reacțiile oamenilor. Fie că se supără, se înveselesc sau devin curioși când mă văd, se creează o legătură care-mi place mult.

Igor susține că își ia pantofii înalți metalici (dreapta sus) la orgiile cu prietenii lui roboți, după care își pune pantofii lumânări (stânga sus) ca să se roage și să-și ceară iertare pentru păcatele lui. I-a luat două zile să construiască pantofii din fructe (jos), pe care îi puteți vedea în videoclipul lui, Selling My Juice.

E amuzant că majoritatea performance-urilor tale au loc în Paris; se știe că parizienii sunt cruzi cu cei care ies în evidență din mulțime.

Adevărat. Atmosfera din Paris nu e tocmai prietenoasă. Simt energie negativă din partea oamenilor și asta mă sperie. Simt că se apropie vremuri întunecate; poate e doar criza economică, dar am un sentiment ciudat că fascismul se va întoarce. Mă simt des deprimat și simt că nimeni nu are nevoie de mine.

Sigur că avem nevoie de tine.

Întotdeauna lucrez când călătoresc. E un mod minunat de a cunoaște o țară nouă. Ultima oară când am fost în New York, am făcut performance-uri zilnic și a fost minunat, oamenii au răspuns pozitiv. Mă simțeam ca Mickey Mouse. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo, dar deocamdată nu pot intra în State pentru că am petrecut de curând o noapte la închisoare după unul dintre performance-urile de la Art Basel din Miami.

Ai fost închis? Pentru ce?

Da, a fost groaznic. Trebuia să am spectacol într-o seară găzduită de Le Baron (un club de noapte parizian) într-un hotel, dar erau atât de mulți oameni afară că nu aveam loc să intru. Am încercat prin spate, pe la intrarea personalului, dar paznicii m-au zărlit brutal pe trotuar. Apoi au venit șase tipi de la pază și m-au ținut la pământ. Când a sosit poliția, am încercat să le explic ce se întâmplase și că trebuia să țin un performance, dar au spus că nu-i interesează și că „la noi în oraș nu purtăm tocure din astea înalte pe stradă.” Apoi m-au băgat în închisoare.

Ai făcut închisoare pentru că purtai tocure?

Cam așa, o tâmpenie.

Ești hărțuit des de poliție și de forțele de securitate în timpul actelor artistice?

Da, tot timpul! E foarte enervant și obositor și acum trebuie să am autorizație dacă vreau să țin un performance.

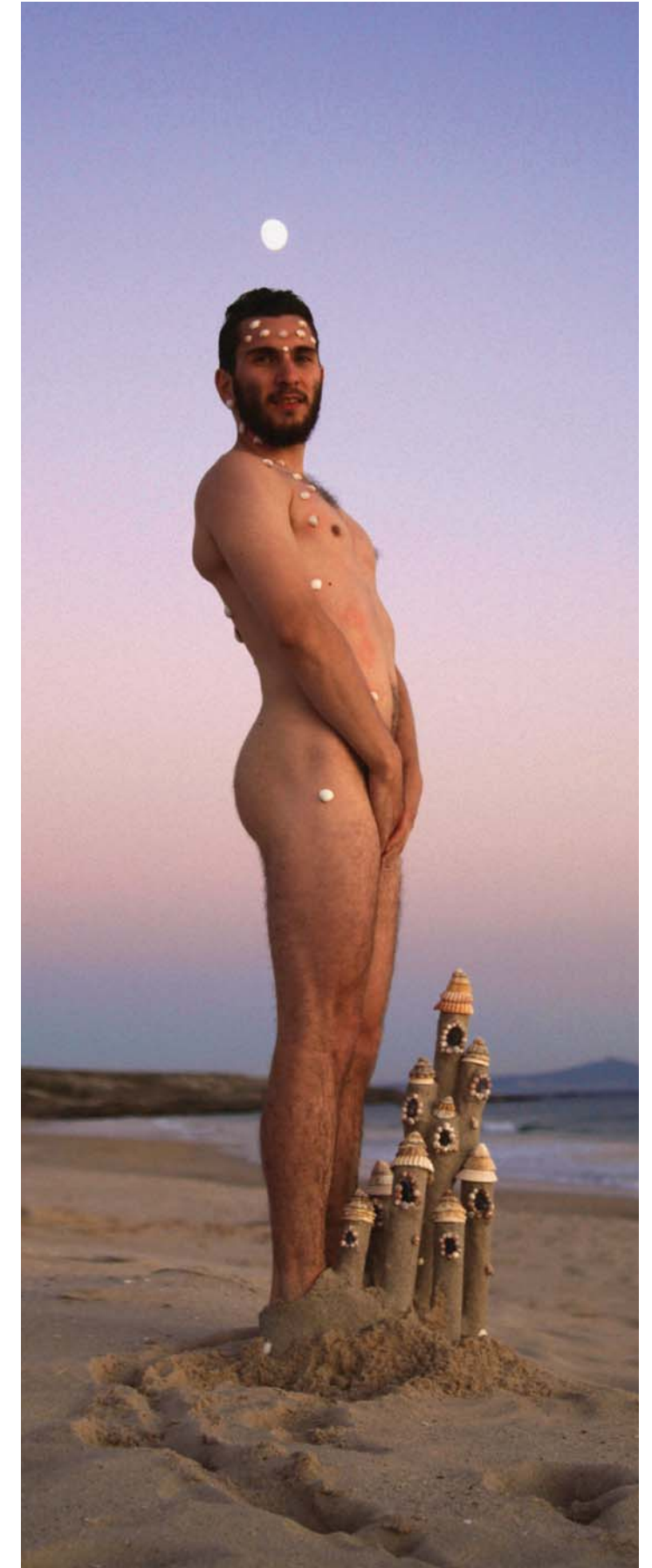
Dar e vorba de haine și de pantofi. Nu ai voie să te îmbraci cum ai chef?

Nu. Chiar dacă port un covoraș și o fustă mini, mă amenință că mă arestează pentru că „umblu dezbrăcat”. Dar nu sunt dezbrăcat! Îmi place să protestez și pentru cauze politice, dar întotdeauna întâmpin probleme cu poliția. Ultimul protest politic la care am participat a fost *Grève de Vêtements Pour Sauver la Grèce* (*Greva hainelor pentru salvarea Greciei*), la care m-am plimbat îmbrăcat în frunze și flori și am purtat niște platforme în stilul celor din Grecia antică.

Ce proiect urmează să faci?

Nu știu. Încerc să-mi dau seama ce mi-ar plăcea să fac, dar e greu. Când mă uit la toți pantofii pe care i-am făcut, mă gândesc că într-o zi i-aș putea expune împreună cu videoclipurile. Ar fi frumos.

Dacă vrei să vezi mai mulți pantofi făcuți de Igor și videoclipurile lui super haioase, vizitează Igordewe.com

I-a luat o grămadă de timp lui Igor să adune scoicile pentru acești pantofi și a consumat multe tuburi de superglue ca să-i întărească, dar tot s-au dizolvat a treia oară când a intrat cu ei în apă. Acum mai există doar în videoclipul lui, The Little Sand Castle.

HAINESFINIȚITE

Catolicilor din Mexic le place să-l îmbrace pe pruncul Iisus în diverse costumașe

TEXT: DAVID MURRIETA
FOTO: TONI FRANÇOIS

Catolicii mexicani cred că pruncul Iisus e atât de adorabil încât simt o nevoie imperioasă de a-l îmbrăca în diverse costumașe drăgălașe. Asta se întâmplă mai ales în decembrie, când venerația pentru Niño Dios (Copilul Domnului) atinge cote maxime. În ajunul Crăciunului familiile se adună în jurul scenelor cu nașterea Mântuitorului pentru a depune în jurul ieslei figurine care îl reprezintă pe prunc. Figurinele rămân acolo până pe 2 februarie, la sărbătoarea ce comemorează purificarea fecioarei Maria.

Biserica Catolică recunoaște oficial doar câteva variante, printre care *Niño Divino* (Copilul Divin), Bunul Păstor și Pruncul Iisus din Nazaret. Toate sunt reprezentări ale pruncului Iisus, dar sunt îmbrăcate diferit, în funcție de tipul de rugăciune sau virtute asociate fiecărei ținute. Dar practica a depășit tradiția și s-a transformat pe parcurs într-o mini-industrie. Astăzi, figurinele Iisus se găsesc în toate culorile, mărimile și pozițiile. Foarte des sunt îmbrăcate în pijamale, costum de chirurg, haine princiare și chiar vestimentația luptătorilor azteci.

Introduse în țară pentru prima oară de către europeni acum mai mult de 400 de ani, figurinele cu pruncul Iisus se dau cadou, iar cel care oferă unui copil un astfel de dar devine nașul lui timp de trei ani. În această perioadă, trebuie să cumperi haine pentru păpușa finului său, urmând un cod de ținută obligatorie: în primul

an, pruncul trebuie să poarte hăinuțe albe tricotate, în al doilea să fie îmbrăcat ca un înger (cu tot cu aripi aurite), iar în al treilea an să fie înveșmântat cu o robă albă celestă. Odată cu acest ultim stadiu nașii și-au încheiat misiunea, iar figurina poate fi îmbrăcată după pasiunile proprietarului – de exemplu, ca jucător de fotbal din echipa lui preferată.

Doña Lupe e proprietara unei firme mexicane de croitorie pentru figurine Iisus și spune că industria e înfloritoare. În doar șapte ani afacerea ei s-a transformat dintr-un stand pe marginea drumului într-o companie de succes. „Producem toate costumele în timpul anului, iar din decembrie până în februarie ne concentrăm doar pe vânzare”, spune ea. „Livrez produse în toată țara, de la Matehuala până la Monterrey și Oaxaca. Am un client și în Denver.”

Deși unii membri ai clerului condamnă obiceiul și spun că Iisus n-ar trebui îmbrăcat ca o păpușă, majoritatea preoților acceptă tradiția. La biserica Sf. Bartolomeu ne-am întâlnit cu fratele Pedro, un preot în vârstă de 80 de ani care a fost hirotonisit când avea 13 ani. „Nu contează imaginea, ci dragostea pe care o simțim”, a spus. „Dacă Dumnezeu e totul și Dumnezeu e dragoste, atunci toți ne rugăm la același lucru. Și Fecioara Maria e îmbrăcată și denumită diferit în multe țări. Chiar și Iisus pe cruce e înfățișat diferit. A fost crucificat complet dezbrăcat! I s-a pus mai târziu bucata aia de pânză albă, din respect.”

NIÑO FUTBOLISTA (COPILUL FUTBALIST) – Cei mai mulți mexicani sunt fanatici cu fotbalul și religia. Majoritatea se roagă la Copilul Fotbalist pentru o lovitură de penalty și de fiecare dată când speră la un miracol pe teren. E atât de popular încât e expus pe tot timpul anului la biserica San Miguel din Tacuba, Mexico City.

NIÑO ANGEL (PRUNCUL ÎNGER) – Pruncul Iisus în costumașul din al doilea an aprobat de ceruri

NIÑO CIRUJANO (PRUNCUL CHIRURG) – Igienizat și aranjat, Niño Cirujano ascultă rugăciunile pacienților de la terapie intensivă.

NIÑO DE LAS SUERTES (COPILUL NOROCULUI) – Părinții copiilor dați dispăruți se roagă la această statueta în speranța că va hoinări pe străzi în miez de noapte și le va găsi micuții pierduți. E expus pe tot timpul anului la Mănăstirea San Bernardo din Xochimilco, Mexico City.

NIÑO DE LA FE Y EL TRABAJO (COPILUL MUNCII ȘI AL CREDINȚEI) – Zilele astea, din cauza crizei financiare, copilașul îmbrăcat în albastru a ajuns cea mai populară figurină. E venerat de toți șomerii care-și caută de lucru și toți cei care vor stabilitate în viață. A nu se confunda cu Niño de la Abundancia (Pruncul Iisus al Abundenței).

NIÑO BEBÉ TEJIDO (PRUNCUL CU HĂINUȚĂ TRICOTATĂ) – Pruncul Iisus în costumația obligatorie și super pufoasă din primul an.

Doña Lupe cu păpușa ei preferată în fața magazinului ei, Trajes Tejidos y Bordados Lupe, în Mexico City.

MODA ROMÂNEASCĂ E ANAPODA ȘI ASTA E DE BINE

Laura Vărgăului creează chestii tari la întâmplare

INTERVIU: IRIS OPRIȘ

Eo pierdere de vreme să te obosești să te duci la show-uri de modă în București. Unu la mână: hainele arată ca dracu'. Doi la mână: toată lumea e plină de bășini. Trei la mână: cum s-au încheiat, cum zici că nici nu s-au întâmplat. Excepțiile designerilor tineri care chiar își gândesc conceptele și execuția sunt puține și deloc ocolite de promovare. La 34 de ani, Laura Vărgăului e unul dintre acele personaje pe care lumea le vede drept *fashion icon*-uri. A lucrat ca stilist la revista Elle vreo opt ani, a avut câteva concept-store-uri cu o viață destul de scurtă, după care s-a apucat să facă haine pe care nu se chinuie prea tare să le vândă. Lumea se-ntoarce și se uită după ea, gen „Uite-o și pe asta”. Și totuși e responsabilă de una dintre cele mai tari colecții prezentate în ultima jumătate de an pe vreun podium românesc. *Sophia de România* e de fapt o colaborare care transformă prostul gust la cazan într-o delicatețe. Dar despre asta am vorbit mai jos.

VICE: Hei, Laura. Mereu m-am întrebat cum te-ai apucat să faci haine, fără să urmezi vreo școală.

Laura Vărgăului: Dintr-o nevoie. Să nu-ți imaginezi că voiam să fac haine de când eram mică și mă jucam cu păpușile. Nici măcar nu mă consider creator de modă. Am avut contact cu domeniul ca stilist, ca retailer, ca buyer, apoi totul s-a încheiat. Mă simțeam ca la pensie: „Și-acuma eu ce fac? Păi ai putea să strângi toate informațiile pe care le-ai acumulat, că doar numai haine ai văzut”. Mi-era frică de oamenii din jur care ziceau că e nasol să te-apuci să faci asta, că toată lumea e creatoare. Dar am trecut peste și am făcut prima colecție, care s-a vândut în trei zile. Apoi am avut filmul cu tricourile PRAF și cu o colecție tricolor, care e și-acum prin oraș pe la fete. Îți dai seama că nimeni n-a vrut să cumpere așa ceva. Și acum *Sophia de România*, pentru care tocmai am încheiat colecția de copii, care e total SF.

Haine de copii, nu mersi. Dar care-i treaba cu Sophia? Pe net am descoperit că e o nouă senzație pop a cărei muzică n-aș asculta-o niciodată.

Sophia e partenera mea și o femeie care-și dorește un business legat de domeniul modei, separat de muzică. Pentru mine a fost o posibilitate de a-mi duce la bun sfârșit nebunia de 50 de piese, care, de la un moment dat încolo, a început să implice niște costuri cam mari. Ea a investit în colecție și va continua de acum încolo să crească acest brand, cu sau fără mine. Eu nu mi-am propus nimic, pentru că nu-mi fac planuri. Dacă m-am implicat cu ceva, acel lucru este numele. E singurul lucru de care pot să-mi bat joc. Eu nu știu cine e Laura Vărgăului. E o chestie care pentru mine nu înseamnă nimic.

Nu țin minte să fi văzut că faci colecții regulat. E un soi de manifest?

Păi cine face regulile? Sistemul. Eu nu am nicio legătură cu el și de aceea fac exact invers. Nu cred în industria de modă românească. Nu e ca și cum chiar trebuie să urmez tendințele, să mă alinez sezoanelor. Ca să fii creativ nu trebuie să urmezi niciun fel de reguli. Modul meu de gândire s-a extins mult în ultima vreme și nici măcar nu mi se mai pare mișto să am continuitate.

Așa că ai înghesuit într-o colecție chestii de vară amestecate cu chestii de iarnă. Da da da, hainele pot fi puse în foarte multe contexte. Există multe texturi, multe materiale care pot fi combinate și purtate fără vreo problemă. De asta s-a și chemat asta colecția numărul unu, pentru că sunt haine pe care poți să le porți în orice sezon.

Care a fost ideea de la care ai plecat inițial?

Sunt prea bătrână ca să mai vreau să ajung la Paris sau alte chestii din astea. Am plecat de la ideea că: „Băi, aş vrea să fac ceva taaaaare!”. Ceva ce m-ar lăsa pe mine cu gura căscată. Crede-mă, e greu. Dar doza de umor e esențială. Știu că se pun ușor etichete și atunci se zice: „Asta e nebună”. În realitatea mea plec de la idee, după care universul te hrănește pentru că tu ai vrut să faci chestia aia. Plimbându-mă prin oraș am găsit carpete. Am zis: „Uau, da, poți să faci paltoane din carpete”. De-acolo am plecat. După aia am mai găsit bucățele de nu-știu-ce materiale care se potriveau mai departe. Apoi, la mercurie, alte țesături care mi-au plăcut. Mai aveam niște desene de-ale Vazelinei care-mi plăceau mult și-am făcut niște imprimeuri pentru tricouri după desenele ei. M-am speriat în momentul în care am început să mă uit la ce fac și mi-am dat seama că sunt coerentă. Tu-nțelegi?! A fost șocant, eu inițial nu am avut nimic în cap.

Ai folosit materiale țigănești în colecție. Îmi vine natural să te-ntreb dacă Sophia de România se-ncadrează în țigănie.

Ăăă, nu. Mie mi se pare că mi-au ieșit niște haine prețioase. Sunt caterincă, sunt la mișto, dar sunt elegante. Unele tipare folosite sunt de *couture*. În plus, mie îmi plac detaliile și le lucrez cu atenție. Am ales materialul ăla de fustă țigănească din cauza coloraturii. Când văd numai gri pe stradă și vreau să mă uit la ceva frumos gălesc câte-o țigancă și zic: „Uite-o pe asta ce colorată e, ce caterincă de femeie!” Nu-mi place că e zlătăreață, dar îmi place fusta, îmi plac culorile ei. Așa că am început să le-ntreb de unde-și iau materialele și ale naibii, n-au vrut să-mi spună. Abia a treia pe care-am întrebat-o mi-a zis: „Uite, draga mea, te duci acolo, și-acolo, și-acolo”. Și pliseurile, o complicățarie, nu vrei să știi. Degeaba răzi de fusta aia când te uiți la ea că e țigancă. De fapt e muncă multă în spatele ținutelor lor. Totul bine.

Bănuiesc că ți-a cerut și șpagă după aia.

Nu mi-a cerut nimic. Dar practic, eu am luat tot contextul ăsta foarte *low* și l-am dus foarte *high*. Și arată dubios, dar în același timp nu ai mai văzut pe nimeni îmbrăcat așa. Cred că până la urmă ăsta-i scopul. Eu m-aș îmbrăca oricând în toate rochiile astea fără nicio problemă.

Ți-o arzi dubios?

Dubios față de ce se acceptă în general, în sensul de colorat, vizibil. Multe zic: „Eu sunt minimal, eu sunt Jackie Kennedy.” Dar să fii tu nu vrei? Ești perceput dubios atunci când arăți altfel. Așa sunt eu pe interior în 90% din timpul când nu dorm. Am ajuns la o concluzie, că trăiesc de fapt când dorm. Când mă trezesc sunt într-un vis prost. Și-atunci încerc să mă înconjur cu oameni cu o vibrație cât mai mișto. Nu-mi propun să șochez, ci să arăt cum sunt eu. Sunt în felul meu și așa și trebuie să fie.

Aaa, povestește-mi și despre lansarea cu tema Dia de Los Muertos.

A fost o completare perfectă a haosului, la care au lucrat foarte mulți oameni. Cosima Opârtan a făcut accesoriile și tot ea a venit cu ideea de a face machiajul inspirat din Dia de Los Muertos. A contat foarte mult că a fost și Geta Voinea la păr, Nicoleta Timus la machiaj, că pozele de catalog le-a făcut Corina Olaru. Toate astea sunt o construcție de echipă în care n-a existat decât dorință și *good vibe*. Am fost la un moment dat acuzate că am copiat pe nu-știu-cine cu machiajul, însă totul a fost făcut manual, pe loc, într-o noapte în care a fost lună plină la Zoia Kosmodemianskaia, la Școala Centrală, unde am tras pozele. A fost magic, având în vedere că aveam în față o grămadă de necunoscuti și s-au potrivit toate. Iar potrivirea asta n-am făcut-o eu.

Crezi în magie?

Clar. Dar nu în cea neagră, țigănci și d-astea. Cred în magie ca *spark*, ca și în zâne sau muze. Am uneori senzația că viața e un desen animat și Dumnezeu e o zână. Nu glumesc. Lucrurile pentru mine sunt mai departe de nivelul creierului. Poți să-mi spui: „Băi, ești o tâmpită”. Da, așa sunt io. Știu cum am făcut colecția, cum am gândit modelele, cum mi-am imaginat, cum stăteam seara și cum ieșea totul. Pentru mine asta e magic. Nu mă cred deșteaptă sau creatoare, am vrut doar să fac o chestie tare. Dacă am reușit, tu să-mi spui. *CC*

Am tot respectul pentru cei care încearcă să reînvie anii '80 în New York, iar prin urmare se comportă ca un coș de gunoi umblător în flăcări.

Nu reușesc să găsesc alt cuvânt în afară de „adorabili”. Pe când restul starurilor porno par niște monștri epilați umflați cu Botox,ăștia doi sunt ca o gură de aer proaspăt în industria pentru adulți: corpuri sănătoase fără steroizi și păr pubian pufos și roșcovan. Chiar mi-ar plăcea să locuiesc în mansarda lor.

VICE a plătit 30 000 de lei pentru această fotografie drăgălașă foarte rară cu Matthew Broderick și Sarah Jessica Parker. Atât de mult ne pasă de ei.

Dacă ar mai fi trăit, 2Pac ar fi fost bun prieten cu tipul ăsta. L-ar fi invidiat pentru buba de pe buza de sus, portofelul de la gât, pata aia de pișu de bebeluș și blugi ăia făcuți la comandă de un amic designer.

Dacă Baz Luhrmann ar înscena *Povestea a două orașe* în tunelele underground din New York, femeia asta ar fi jumătate Madame Defarge și jumătate șobolan de noapte.

Ce frumos. Omul respiră germanitate prin toți porii. Dacă te întâlnești cu el pe stradă și-l vezi cum folosește pianul ăla pe post de calculator de buzunar, îți merge bine tot restul zilei.

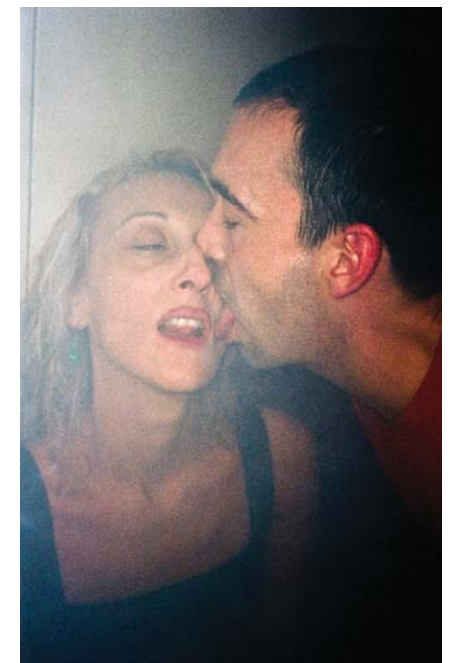
Și voi aveți fetișul ăla în care vă excită femeile îmbrăcate ca niște gimnaste retardate pe cale să jefuiască un magazin?

Băi, am toată înțelegerea pentru cineva care a lucrat cel puțin doi ani la Forțele Speciale din Israel. Eu aș lăsa-o să se cace în abajurul meu; măcar atât pot face pentru ea.

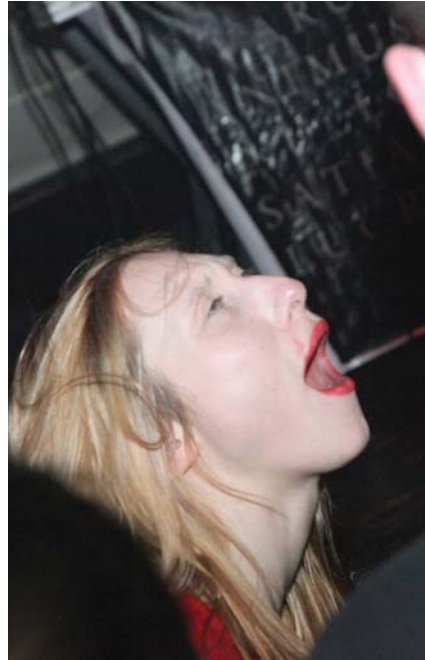
Am vești proaste pentru tine, lisuse asiatic. Gențile roz din piele de scrot nu te fac să arăți mai uman.

Când îți cumperi soția dintr-o țară în curs de dezvoltare, e dreptul tău ca individ dintr-o țară dezvoltată să faci cu ea ce vrei. E sclava ta.

Copiii noștri au multe de învățat de la vagabonzi. De exemplu, cum să ruleze un joint folosind doar o bancnotă de cinci dolari și o femeie asiatică.

Mereu mi-au plăcut femeile hotărâte și independente care nu-ți cer țigări pentru că le au pe ale lor și sunt gata de bătaie la orice oră din zi și din noapte.

O porție de aripioare de pui la pachet cu niște drepturi pentru transsexuali, vă rog.

Știi când te uiți la un film din anii '70 și te întrebi: „De ce nu mai arată fețele oamenilor ca atunci?” E și mai ciudat când ți se întâmplă în viața reală din prezent.

Dacă ai curul atât de curat încât poți trece o mânășă albă prin tot tractul tău digestiv fără s-o murdărești și *totuși* încă nu ți-ai găsit un soț, e timpul să-ți faci reclamă ceva mai creativ. Găsește un mod de a-ți promova punctele tari.

la uitați-vă! E un tip acolo care urlă și dă din mâini. Trebuie să aibă ceva foarte important de zis, din moment ce poartă un tricou cu Kermit the Frog.

Zici că e unul dintre episoadele alea de rahat din *Star Trek* în care Picard călătorește înapoi în timp în anii 1920 și fute o puștoaică.

Doar pentru că s-a făcut dimineață, nu înseamnă că trebuie să merg acasă. Fără nicio legătură, știți că trei sferturi din toată cocaina din lume se produce în Columbia?

Dacă cerșești bani zâmbind într-un pulover cu Elmo care zâmbește nu înseamnă că arăți mai bine decât unul care cerșește bani deprimat într-un hanorac împuțit la colț de stradă.

Ultima dată când am văzut-o pe soră-mea era într-un subsol. Nu-mi amintesc unde. În casa unor tipi. Erau în jur de șase. Eu m-am trezit pe plajă cu chiloții-n vine.

CARTIERUL CĂŢEILOR

FOTO: BRYAN DERBALLA

DESIGNER COSTUME: ASHER LEVINE

Asistenți design: Hannah Peyser Jeremy Wood și Sunja Culley

Decoruri: Kristof Wickman (Kristofwickman.com)

Asistenți decor: Danny Durtsche, Matt Wenger și Scott Penkava

Mulțumiri speciale: Bailey, Bowie, Finn Danzig, Henry, Lula, Megabite, Monster, Piccolina și Weezy. Fotografiiile au fost făcute în studiourile Fast Ashley.

umps

GNAU GIRL

MÂINILE SUS!

FOTO: RICHARD KERN
STILIST: ANNETTE LAMOTHE-RAMOS

*Asistent stilist: Miyako Bellizzi
Coafură: Amber Duarte
Machiaj: Jen Myles
Modele: Samantha York de la Trump, Abby Stedman
Mulțumiri speciale Academiei de Arme de Foc NJ*

BERETTA 92 FS (MÂNA DREAPTĂ)
SPRINGFIELD 1911 IN 9MM (MÂNA STÂNGĂ)

Jachetă adidas

KIMBER
DESERT
WARRIOR

Lenjerie Pull-in

Pantaloni scurți American Apparel

ROCK RIVER
9MM LAR-9

BERETTA CX4 STORM

Sort Unif

A fost o coincidență că
omul cu tractorul se afla la
locul fetei

DICTATURA MODEI

Un interviu cu un top model român din perioada comunistă

INTERVIU: LORENA LUPU

FOTO: DINU LAZĂR

Pe timpul comunismului, în România, nu aveai dulapul plin de haine de firmă și nici nu făceai shopping toată ziua. Industria modei – ca și celelalte industrii – era condusă de către stat. În loc de case de modă, existau uniuni ale meșteșugarilor: UCECOM (Uniunea Națională a Cooperăției Meșteșugărești) și UBCM (Uniunea din București a Cooperăției Meșteșugărești), unde lucrau designerii. Sau meșteșugarii, așa erau ei numiți pe atunci. Singurul loc de unde îți puteai cumpăra îmbrăcăminte era lanțul de magazine deținut de stat, Romarta. Aici erau doar haine făcute de uniunile meșteșugarilor care, la rândul lor, luau materialele de la Ministerul de Industrie Ușoară (care governa industriile ușoare precum fabricile de croitorie, tricotate și stocare). Sună a festivalul plictisiei, știu. Totuși, exista un balon de glamour care avea voie să plutească pe deasupra acestei mizerii. El conținea 25 de modele angajate de guvern care, împreună cu cei câțiva designeri selectați, participau la spectacolele bianuale de modă care dictau ultimele curente. Unul dintre puținele top modele românești din perioada comunistă a fost Romanita Iovan. A lucrat cu toate personajele importante din micuța lume a modei românești și a apărut pe coperta revistei Moda – singura revistă de modă disponibilă, care apărea de două ori pe an și, evident, era deținută de stat – timp de trei ani la rând. După căderea comunismului, Romanita și-a înființat casa de modă Romanita. M-am întâlnit cu ea într-o zi ploioasă, în biroul ei plin de haine vintage și manechine din plastic, ca să o întreb cum era să faci parte din lumea glamour a perioadei comuniste.

VICE: Cum ai ajuns model în comunism?

Romanita Iovan: Când eram în liceu, am văzut întâmplător într-un ziar un anunț despre un casting de modele. O fată renunța la locul de muncă ca să se căsătorească în străinătate și voiau s-o înlocuiască rapid cu cineva care avea aceleași mărimi ca ea pentru un spectacol care urma să aibă loc în curând. S-a întâmplat să am exact aceleași mărimi. Apoi, am participat la un concurs pentru obținerea jobului, singura competiție de acest gen despre care am auzit vreodată pe durata regimului comunist. A fost mai degrabă un proces de selecție subiectiv făcut de un juriu care consta în contabilul-șef al comitetului, managerul lui economic și redactorul-șef al revistei Moda – singura dintre oamenii ăștia care avea vreo treabă cu moda. Erău interesați mai mult de statutul tău social și relația ta cu Securitatea – călătoreai în străinătate doar dacă aveai dosarul curat. Făceam parte dintr-un sistem socialist internațional și lucram mult în țările ex-comuniste, cum erau Republica Democrată a Germaniei, Uniunea Sovietică și Cehoslovacia.

Cum era să ai parte de oaza asta de libertate?

Pe vremea aceea, UCECOM era situat într-o zonă frumoasă, cu mai multe vile. Era poreclită Ministerul Cooperativelor și era foarte diferită de lumea gri în care trăiau majoritatea oamenilor. Chiar și pe timpul comunismului, lumea modei era foarte colorată. Aveam un gardian care ne ținea sub supraveghere, dar era un preț mic pe care-l aveam de plătit.

„Cenzura era la nivel de schiță. Dacă nu le plăcea un desen, era ajustat până îl găseau satisfăcător.”

Cum erau selecția designerii?

Chiar dacă exista o schemă de selecție, n-a fost aplicată niciodată. Din câte știu, designerii au fost aceiași pe toată durata comunismului. Lansau două colecții anual, făcute din materiale produse exclusiv de furnizori români. Hainele nu erau pentru consum; erau doar mostre create pentru a promova curente de anul viitor la cooperativele care apoi alegeau ce doreau să producă pentru mase. Hainele erau vândute la Romarta.

Se cenzurau haine?

Dacă cenzurau ceva, o făceau la nivel de schiță. Dacă nu le plăcea un desen, era ajustat până îl găseau satisfăcător. Nu se cenzura mult, totuși; aveam voie să purtăm decolteuri, fuste scurte până la jumătatea pulpei și haine strâmte. Nu ne-au interzis niciodată să purtăm vreo haină pe catwalk, dar după o vreme au interzis bijuteriile, pentru a promova modestia. Produsele pentru export erau diferite. Când mergeam la prezentări în Cehoslovacia sau Uniunea Sovietică, mereu aduceam haine mai austere.

Exista vreo sursă de inspirație?

UCECOM avea o bibliotecă pentru documentare. Avea abonament la 50 de reviste de fashion din țări non-comuniste și 70 din țări comuniste. Se afla aici multă informație care nu se găsea nicăieri altundeva. Programul săptămânal pentru designeri și modele includea o zi de documentare la bibliotecă.

Astăzi, creatorii de modă sunt superstaruri. Ce statut aveau pe timpul comunismului?

Nimeni nu recunoștea un creator anume. O echipă a cooperativei includea mai mulți designeri, iar spectacolul de fashion era prezentat de unine, care nu dădea importanță individualității designerului. Toți aveau roluri precise: unii făceau design vestimentar, alții creau tricotate, iar alții se ocupau de pantofi. Primeau și comenzi private, pe lângă celea oficiale, iar asta le creștea veniturile. Totuși, satisfacția lor supremă consta

Revista Moda nu avea fotograf angajat, ci doar colaboratori cu diverse profesii. Dinu Lazăr e, de fapt, regizor de film.

SUS STÂNGA: *Romanița (stânga), alături de Cătălin Botezatu, Corina Corduneanu și o fotomodelă necunoscută, în timpul unui shooting pentru revista Moda, pentru colecția toamnă-iarnă.*

DREAPTA SUS: *Romanița (centru) și fotograful Dinu Lazăr (dreapta), care își adusese cortul ca modelele să se schimbe în mijlocul câmpului. Nu exista machiaj sau coafură, modelele se aranjau singure.*

DREAPTA JOS: *Prima poză este o reclamă la Liniile Aeriene Române, în care Romanița purta hainele personale*

în dreptul de a-și alege fotomodelele, iar cel mai bun dintre ei avea prioritate.

Cum era să fii model pe atunci?

Cum eram doar 25 în toată țara, nu exista o școală de modeling. Eram autodidacte. Exersam mersul pe catwalk, învățam să ne facem singure părul și machiajul și obțineam produse profesionale de contrabandă prin câte cineva care avea rude care cunoșteau pe cineva în străinătate. Dar era o profesie ca oricare alta, pe cardul meu de uniune scria „Model – prezentator de modă”.

Cum erați plătite?

Aveam un program de șase ore, spre deosebire de restul oamenilor care lucrau opt ore. Salariul era același și pentru designeri, și pentru modele, iar colaborarea cu coo-perația era permanentă, adică eram plătiți lunar chiar dacă nu

aveau nevoie de noi. Mai erau și beneficii. De exemplu, cardurile gratuite pentru produse cosmetice.

Cum se organiza un spectacol de fashion?

Durau doar trei zile și se țineau la singurul hotel de lux din București, Hotel Intercontinental. Era singurul hotel care caza turiști străini. Erau spectacole de dimineață pentru experții în fashion și spectacole de seară pentru invitații speciali. Spectacolele țineau peste o oră și, de obicei, începeau cu chestii folclorice. Muzica străină era interzisă; cel mai des puneau Aura Urziceanu.

Cum te simți azi când te gândești la vremurile acelea?

Aceia au fost cei mai buni ani din viața mea, iar experiențele acumulate în perioada aceea m-au ajutat să-mi descopăr calitățile de designer. Dar mă bucur că acum suntem deschiși și comunicăm și cu lumea din afară.

RĂDĂCINI: O ISTORIE A CIORAPILOR

TEXT: LIZ ARMSTRONG

FOTO: LOGAN WHITE

Stilist: Hilary Olson; Model: Zumi

Ciorapii au străbătut un drum lung până să ajungă să excite pe toată lumea, deși în prezent sunt o metodă obișnuită de a face piciorul frumos și scandalos.

Vă prezentăm o istorie a ciorapilor, de pe piciorul unei mumii până pe picioarele barbarilor și colonizatorilor și ale oamenilor de stat. Au creat noi modele pentru industrie, au cauzat violență și revolte și ne-au condus către o lume nouă și liberă.

Palerini vintage, lenjerie American Apparel, oțes Yelote, ciorapi Hilary Olson, jartiere Leg Avenue

Jacheta vintage, maieu Haider Ackermann, lenjerie Trashy Lingerie, ciorapi Hilary Olson, jartiere Leg Avenue, ghetă vintage

ÎNCEPUTURILE

În Occident, primii ciorapi au fost pieile subțiri de animale înfășurate pe picior. Secole la rând fenomenul a dispărut și a revenit în modă, până la apariția ciorapilor tricotați, prin 1500. Între timp, prin secolul IV sau V era noastră, cu 1 000 de ani înainte să prindă curentul în Anglia, egiptenii purtau șosete tricotate pe care le modelau astfel încât să se potrivească pe călcâi. Dacă nici asta nu vi se pare o dovadă că au

fost instruiți de extraterestri, nu știu ce ar putea să vă mai convingă.

Un adevăr amuzant: pe când în Anglia erau la putere saxonii, călugării nu aveau voie să țină slujba în picioarele goale, așa că le înfășurau în legături din in. La momentul ăsta, în Anglia, autoritatea romană deja culminase și se prăbușise. Membrii clerului din Roma, perverși din prima zi, purtau ciorapi de mătase.

MATERIALE

La o sută de ani după moartea lui Iisus, europenii au început să-și acopere picioarele cu blană de animale în loc de piele. Poetul și epigramistul M. Valerius Martialis vorbea cu drag despre aceste „udo”, cum li se spunea: „Nu se făceau din lână, ci din barba țapului. Picioarele își găseau refugiu în acoperăminte din păr de capră.” Acest țap mareț provenea de pe malul unui râu din Africa. Primii ciorapi făcuți din altceva decât păr de capră au fost confecționați din lâna unei oi mici și ciudate din pădurea Sherwood, care avea cea mai lungă lână pe care ați văzut-o vreodată.

Mătasea a devenit populară în 1560, când regina Elisabeta a primit cadou o pereche de ciorapi de mătase fină care i-au plăcut atât de mult încât a refuzat să poarte orice altceva din acel moment. În coloniile americane ale Angliei exista o serie de legi derutante care interziceau comerțul cu lână, așa că oamenii au găsit niște cânepă prin mlaștini și au împletit primii ciorapi ecologici americani. În 1939 s-au lansat în lume primii ciorapi din nailon și mii de femei au stat la coadă să-și cumpere o pereche. În scurt timp, nu mai dădea nimeni doi bani pe mătase.

Jacheta Vintage, maieu Heide Ackermann, lenjerie Trashy Lingerie, ciorapi Hilary Olson, jartiere Leg Avenue, ghete vintage

INDUSTRIALIZAREA

Invenția pastorului William Lee, mașina de tricelat ciorapi, a eradicat aproape cu totul ciorapii tricotați de mână în 1589. Prin 1811, în Anglia, mecanizarea înlocuise lucrul de mână aproape cu totul. Pe deasupra, fabricile de ciorapi le cereau taxă lucrătorilor pentru că le foloseau mașinile de tricelat. Nesimțirea n-a ținut mult: în pădurea Sherwood s-a adunat un grup de muncitori furioși, conduși de personajul mitic probabil non-existent Ned Ludd. Timp de un an, au atacat cu ciocane mașinile de tricelat ciorapi, distrugându-le cu violență în speranța de

a dărâma industria și de a se întoarce la modul de viață anterior: câștigarea existenței prin lucrul manual. Așa s-a născut mișcarea Luddită.

De ziua Sfântului Valentin, în 1812, guvernul a eliberat o lege care pedepsea cu moartea distrugerea mașinilor industriale. După ce artizanii supărați au fost calmați astfel, confecționarea ciorapilor a devenit doar a mia parte dintr-un proces complicat prin care se închiriau acele mașinile de cusut, cât și spațiul în care stătea mașina.

Body Bebe, jartiere Christian Dior, ciorapi Hilary Olson, bijuterii Zumi Rosow

CULOAREA

De la jumătatea anilor 1300 până prin 1550, ciorapii erau purtați de bărbați așa cum păsările frumos colorate își atrag partenerii cu penajul. Croitorii tăiau bucăți de mătase, bumbac, in și lână și le potriveau pe gambe și pulpe, confecționând ciorapi lungi sau scurți, cu volane sau brodați pe margine sau în jurul gleznelor, în nenumărate culori. Ciorapii galbeni, la fel ca și zăpada galbenă, erau semn de alertă, cel puțin din 1552 până prin 1601. Erau purtați de copiii invalizi de la Spitalul Creștin, dar sim-

bolizau și confuzie de sex sau chiar castrare, datorită pieței lui Shakespeare *A douăsprezecea noapte*. După 1550, amestecul de culori n-a mai fost la modă, așa că, din 1670 până în 1680, tăntălăii de englezi țineau atât de mult să se îmbrace monocromatic, încât ciorapii erau făcuți și vopsiți la comandă ca să se asorteze perfect cu restul ținutei. În Paris, în secolul al XVII-lea, ciorapii se găseau însă în 50 de culori diferite, fiecare cu simbolul ei: dorință amoroasă, prieten trist, timp pierdut, păcat mortal.

CRĂCIUNUL ÎN ANZI

FOTO: LELE SAVERI

Luna decembrie e o perioadă specială în regiunea peruviană Chumbivilcas. Toate fetele își împletesc părul, se îmbracă cu cele mai bune rochii și le accesoriează cu pălării. Băieții se spilcuiesc, își pun cea mai bună mască de ski și își tuflesc o pasăre moartă pe târtăcuță. Apoi toată lumea, tineri sau bătrâni, bărbați sau femei, se întâlnesc în dimineața de Crăciun și se snopesc în bătaie.

Takanakuy e o ceremonie de luptă care își are rădăcinile în istoria Anzilor dinaintea spanioli și incăși. În absența unui sistem de justiție – departamentul de poliție din Chumbivilcas are doar trei

oșteri – sătenii și orașenii din regiune țin în ei tot anul nervii și ciuda pe care o au unii pe alții. Își rezolvă frustrările cu pumni cărați în față dușmanilor, în timpul ceremoniei Takanakuy. Unii se bat pe chestiuni legale, alții pentru fete sau din probleme de orgoliu, dar mulți se altoiesc de dragul unei bătăi pe cinste (sau pentru că sunt beți rangă).

Dar cel mai important e că fac asta costumați ca niște personaje din Mad Max într-un trip de coșmar pe DMT.

În curând va urma pe VICE și videoclipul cu bătaia de Takanakuy din ziua de Crăciun din 2011.

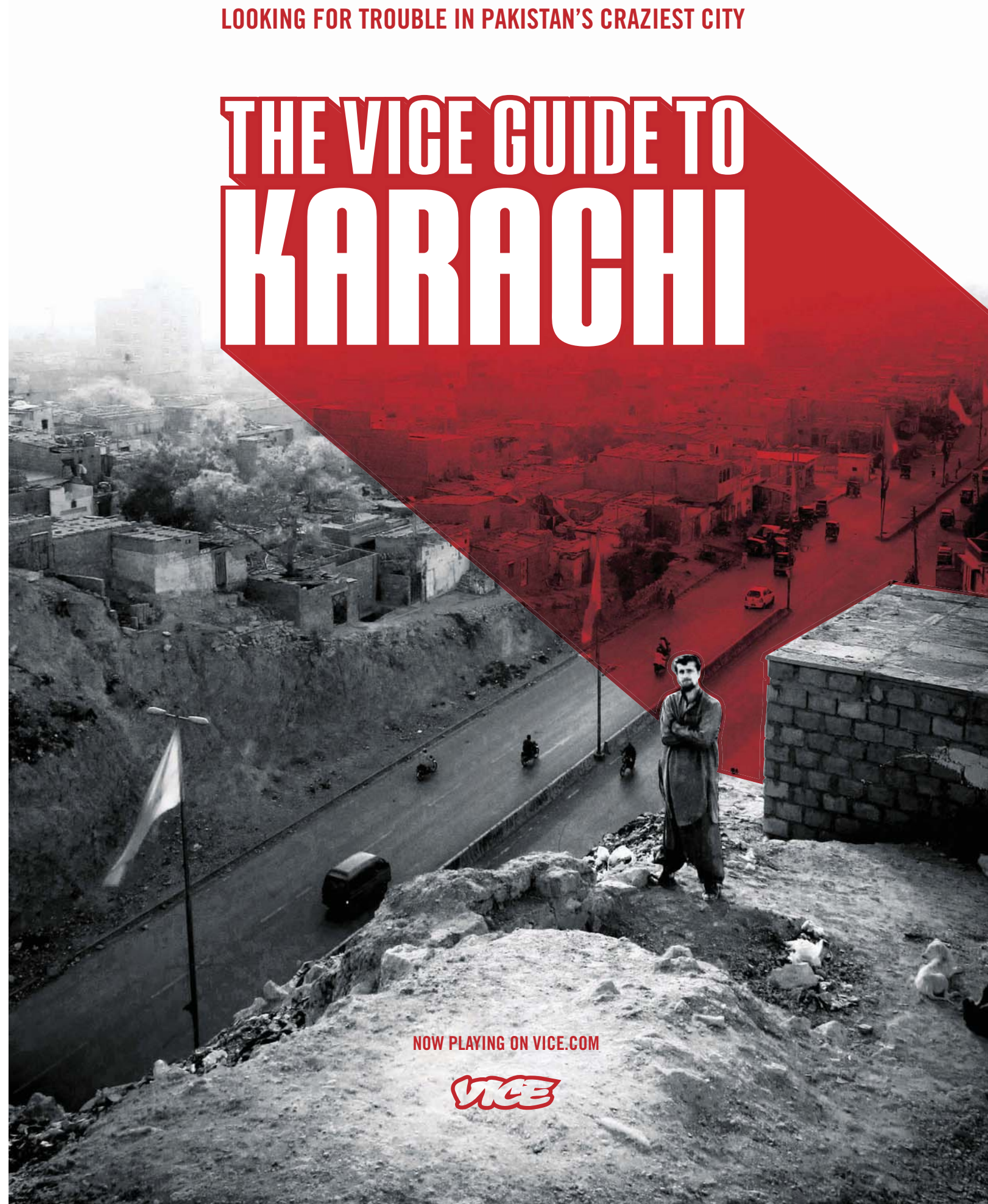

LOOKING FOR TROUBLE IN PAKISTAN'S CRAZIEST CITY

THE VICE GUIDE TO KARACHI

NOW PLAYING ON VICE.COM

THE FLESH MACHINE

INTERVIU: JON SAVAGE
PORTRETE: HARRY BENSON
FOTO ARHIVĂ: MICK ROCK

Intruziune în stilul incontestabil al lui Iggy Pop

Poate unii dintre voi vă întrebați: Ce legătură are cu lumea fashion un tip care a umblat cu pieptul gol cel puțin două treimi din viață? Dacă te numeri printre aceștia, interviul ăsta nu e pentru tine. Citește-l altădată, după ce-ai ascultat *The Stooges*, *Raw Power*, *Fun House*, *Lust for Life* și *The Idiot* și ți-ai dat seama că fizicul animalic al lui Iggy Pop a influențat stilul de-a lungul deceniilor și va continua s-o facă mult timp după ultima oară când se va fi zvîrcolit și târât pe o scenă.

Uniforma omniprezentă a lui Iggy – pantaloni atât de strâmți de parcă sunt pictați pe piele, un piept gol și viguros care a început să îmbătrânească abia când a ajuns la 60 de ani și ghetle Beatle sau tălpile goale, în funcție de starea lui – arată cu siguranță de cinci ori mai bine decât orice porți tu în momentul acesta. Ținuta a fost calculată cu atenție, ca un automobil sport construit perfect pentru eficiență și viteză. Dacă treci în revistă fotografiile și videoclipurile din arhiva lui Iggy, îți dai seama că s-a ocupat cu aceeași grijă și de aparițiile lui *off stage*, unde de obicei e puțin mai îmbrăcat; aproape fiecare ținută pare iconică, într-un fel sau altul, dar și naturală și niciodată forțată. Din câte am văzut, în ultimele patru decenii, n-a purtat nimic ce ar putea fi considerat jenant. Nu sunt sigur dacă mai există cineva pe suprafața pământului – în afară de designerii de modă pentru bărbați care poartă mereu costum – despre care se poate face o asemenea afirmație.

Dar Iggy nu e doar un personaj istoric. În secolul XXI s-a străduit din greu să-și revitalizeze numele prin concerte cu Stooges, albume și colaborări cu diverse mărci de îmbrăcăminte. Explicația lui pentru aceste activități comerciale arogante e faptul că Stooges n-a avut parte de recunoașterea și vânzările pe care le meritau în scurta lor existență. Deci dacă asta e metoda prin care poate compensa această nedreptate, atunci fie.

Până acum n-am citit niciun interviu cu Iggy în care să vorbească explicit și exclusiv despre stil, așa că exact asta am făcut eu.

VICE: Când ai înțeles prima dată conceptul de stil sau de a fi *cool*?

Iggy Pop: Când eram în școala generală am văzut doi băieți mai mari care aveau un look de delincvenți din anii '50 – jachete cu guler înalt, blugi Levi bleumarin suflecați – și stăteau rezemați de peretele școlii. Erau prea mari ca să fi fost elevi acolo, iar unul dintre ei a spus „căcat”. Nu cred că auzisem cuvântul ăsta până atunci, dar suna ca ceva rău. N-aș zice că mi s-au părut cool, dar să zicem că am simțit o electricitate în aer în acel moment. Apoi au dispărut și m-am gândit: „Dumnezeule. Ce semnificație are asta?”

Când aveam cam aceeași vârstă, unchiul meu George Osterberg a sosit din Chile ca să-l vadă pe tata și a adus-o cu el pe fiica lui, care arăta și se îmbrăca exact ca un *greaser* (huligan retro și stilat) de sex masculin. Avea părul coafat cu gel stil *pompadour*, ca și tipii, și pierdea vremea mărând cinic la orice. Genul ăsta de stil la o femeie mi s-a părut dur și cool. Am fost impresionat, mă atrăgea.

Ce părere ai despre invazia britanică? Ți-a influențat stilul sau ți-au plăcut mai mult curente americane?

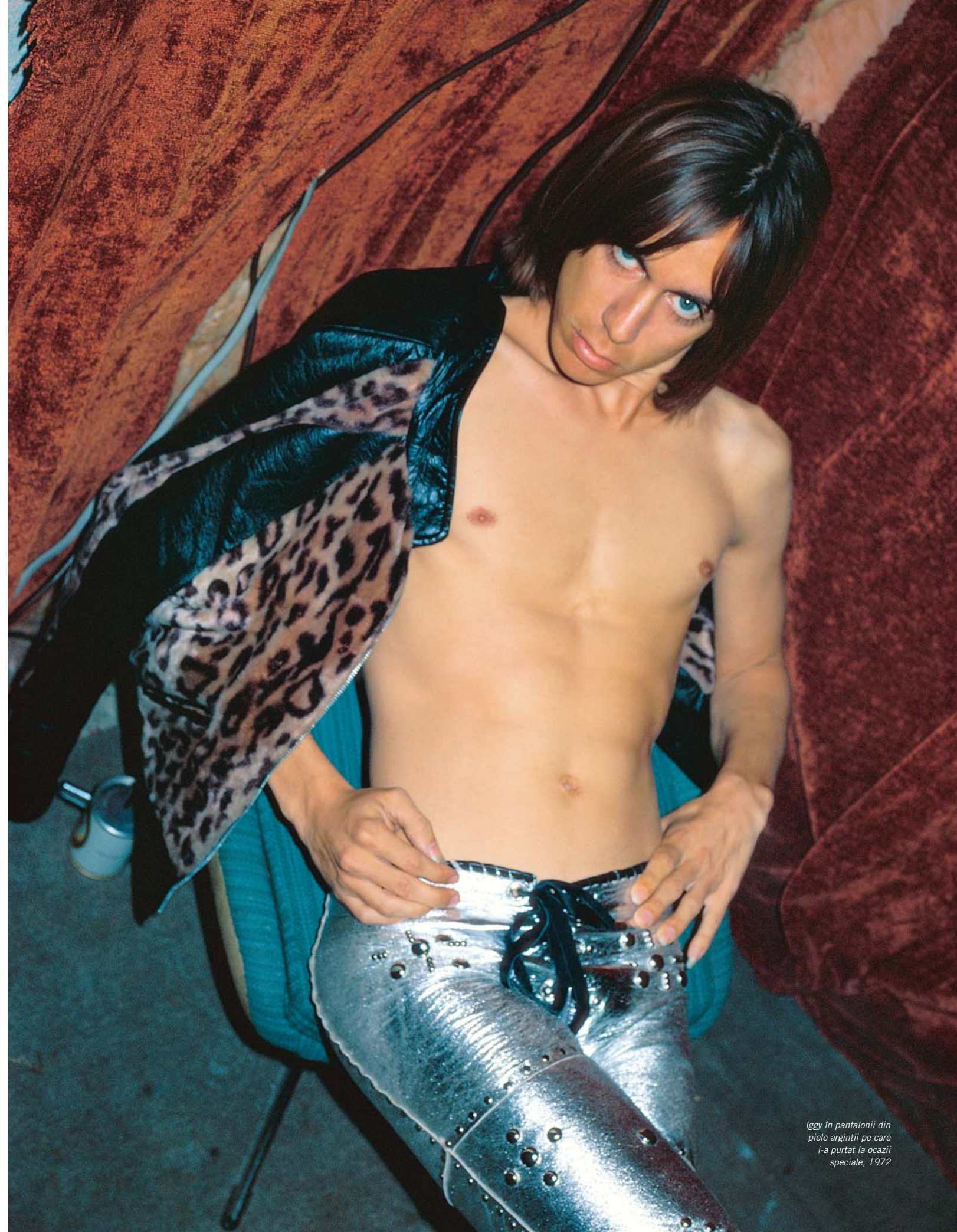
Dintotdeauna mi-a plăcut look-ul lui Charlie Watts (toboșarul din Rolling Stones). Mă duceam prin magazine second-hand și căutam costume în genul lui. Pe

vremea aia eram toboșar, așa că-mi plăcea foarte mult look-ul Savile Row, pe care-l împrumutase de la muzicienii de jazz. Și ceilalți din trupă arătau bine. Era magazinul ăsta în New York, Paul Sergeant, care importa majoritatea lucrurilor din Londra. De acolo cumpărai chestii foarte mișto.

Pe vremea aia în America erau două lanțuri de firme de pantofi: cel mai bun se numea Cancellation, unde se duceau negrii să-și cumpere modelele lor italiene ieftine și țipătoare. Și mai era unul care se chema Flagg Brothers. Nu știam asta, dar am participat la crearea unui film despre William Burroughs, în care se menționa ceva despre Flagg Brothers, deci îmi închipui că și ăsta era un loc unde... Orice loc cu stil devine loc de întâlnire pentru băieți. Așa se întâmpla și atunci, destul de des.

Când Stooges erau la început, e adevărat că look-ul tău era mai lucrat și mai puțin brut decât a ajuns să fie?

Da, eram atent la ce purtam. De la al doilea concert încolo am arătat tot mai mult ca acum: fără tricou, jeanși strâmți, picioarele goale și aveam părul permanent și fața pictată cu alb. Pe la al treilea sau al patrulea concert am renunțat la permanent și la fața albă și am început să port aceeași pereche de pantofi pe care o vedeai în fiecare fotografie cu Stooges de la mijlocul anului '69 și

Iggy în pantalonii din piele argintii pe care i-a purtat la ocazii speciale, 1972

până la finalul lui '71. Erau niște ghete originale Anello & Davide Beatle. Dave Alexander le adusese din Anglia pentru că el și Ron [Asheton] săriseră un an de liceu ca să meargă la Liverpool și să vadă care-i treaba pe-acolo. I-am purtat de nu știu câte ori, până ajunseseră să aibă găuri în talpă, ca ai unui boschetar.

Apoi, când am început să am tot mai multe concerte, pantalonii pe care îi tot purtam au devenit tot mai rupți și mai uzați, dar i-am purtat așa. Mi se părea că arată la fix. În vremea aia, P.J. Proby, Jackie Wilson sau chiar James Brown își lăsau cusăturile foarte slabe la pantaloni, ca la sfârșitul concertului să-i poată rupe pe scenă. Dar eu am fost primul care am venit cu ei direct rupți, din câte îmi amintesc.

„Câinii își miros puțele unii altora, apoi călăresc cățelele și fac orice cu oricine au chef.”

Mulți au considerat că ai un stil de macho, dar pe scenă nu erai prea macho.

Nu. Chiar cred că n-ar trebui să existe împărțire pe sexe. Câinii își miros puțele unii altora, apoi călăresc cățelele și fac orice cu oricine au chef. Așa sunt și oamenii, dar au fost elaborate coduri pentru a elimina elementele din comportament care nu se potriveau cu sexul sau grupul social din care voiai să aparții. Și cred că asta ciunțește ambele orientări, și pe cea hetero și pe cea gay – fiecare elimină sau accentuează anumite elemente. E ca și cum ți-ai da personalitatea cu fixativ. Dar nu, n-am vrut niciodată să arăt macho. În primul rând pentru că mi-am dat seama că nu le place fetelor. [râde] Cred că ideile de frumusețe din societatea noastră se identifică cu feminitatea, cel puțin în modul de gândire. Fie că sunt persoane gay sau femei care gândesc într-o manieră deviantă, sălbatică, amorală, așa cum gândesc femeile când sunt puse serios pe treabă. Cam așa stau lucrurile, așa că vreau să fiu cât mai liniștit, flexibil și foarte deschis.

Apoi a urmat perioada ta argintie, care a fost încă un pas spre această perspectivă.

Da, am avut întâi mânușile astea argintii pe când locuim în Midwest, înainte să ies cu diverse vedete și să ajung cunoscut în New York și pe plan internațional. Aveam nevoie de mai mult *glamour*. Pentru păr foloseam Nestle Streaks 'n Tips, care avea un efect foarte mișto pentru scenă, dar făceam patru dușuri ca să-mi scot chestia aia de pe corp. Nu știu dacă era atât de populară printre prostituate, dar eu o foloseam. Era un fel de vopsea argintie pe care o șpreiai pe păr. Se găsea de vânzare la orice drogherie, și în nuanță de auriu. Apoi au urmat pantalonii din piele argintii și, mai târziu, *sarong*-urile. Aveam o pereche de chiloți pe care îi cumpărasem

Iggy relaxându-se la soare în curte, în 2012.

de la un chioșc din Picadilly Circus, unde se vindeau alune și țigări și suveniruri. Scria pe ei SOHO în dreptul penisului. Cred că erau pentru femei, dar nu mi-a păsat. Mă gândeam doar că o să arăt foarte cool în ei. Mă uitam la poze cu femei în cizme până la genunchi și mă gândeam: „Vreau și eu. Vreau să port cizme și să-mi arăt picioarele.” Sau am văzut echipament de motocicliști, cum purtau Hell's Angels, capete de lup, chestii din aștea și m-am gândit: „Hm, ar merge o coadă de cal”, așa că mi-am comandat una. Mă mai inspiram și din cărți grecești și egiptene vechi.

„Uneori încetineau mașina și se holbau la mine bărbați singuratici. Habar n-am ce gândeau.”

De unde ți-ai luat jacheta cu ghepard de pe coperta din spate de la *Raw Power*, care a ajuns clasică?

Stăteam cu James Williamson în Kensington și era un târg acolo. Cum am văzut-o, m-am simțit cam ca Steve Martin în *The Jerk*. Ceva de genul: „Ăsta sunt eu! Chiar așa sunt.” Mi-am cumpărat-o în ziua aia, și am mai cumpărat o geantă de umăr pentru bărbați, făcută din... sincer arăta de parcă era făcută dintr-o pisică chinchilla în alb și negru. Cu geanta asta umblam prin Kensington, Hyde Park, Mayfair și Bayswater, în pantalonii de piele. Aveam două perechi de pantaloni de piele – unii argintii scilpicioși, pentru ocazii speciale cum ar fi un concert Stooges sau concertul unei alte trupe mari și unii negri, cu capse în loc de cusături; arătau dur. Cam în perioada asta am fost la Anello & Davide și am cumpărat încă o pereche de ghetete Beatles, pentru că le mai rămăseseră câteva. O tot ardeam prin cartierele astea, mă plimbam aiurea, încercând să-mi dau seama ce să fac cu viața mea, îmbrăcat în jacheta cu ghepard, pantalonii de piele și ghetetele Beatle. [râde]

Sunt sigur că atrăgeai atenția.

Uneori încetineau mașina și se holbau la mine diverși bărbați singuratici. Habar n-am ce gândeau. Uneori mi se întâmpla asta și cu femei. Într-o zi, am dat în Fulham peste o tipă care apăruse pe coperta revistei Men Only și am ieșit cu ea o vreme, dar nu prea stăteam cu nimeni mult timp.

Am vrut să te întreb, ai fost la magazinul Malcolm and Vivienne, *Let It Rock* – sau cum se numea – pe King's Road?

Da, *Let It Rock* se chema și cum intrai pe ușă, vedeai un coș imens cu ciocate fără șireturi. Cele mai multe erau tari ca piatra, nu aveau niciun fel de flexibilitate. Cred că o pereche costa cinci lire. Aveau toate chestiile alea rock. Lui James îi plăcea la nebunie. Mergea acolo mai des decât mine. Și eu mă duceam regulat, doar așa, ca să

mă uit. Erau acolo un tip și o femeie, se prea poate să fi fost chiar Malcolm și Vivienne. Mai târziu, ea s-a cuplat cu James. Îmi amintesc că erau pe atunci mulți băieți super slăbănogi care umblau în sus și-n jos pe Fulham High Street și King's Road în uniforme de cercetași, jachete de lucrători la benzinărie sau cămăși de bowling. Toate ciudățeniile astea pe care le recunoșteam din copilărie. Intram în magazine de mărunțișuri și găseam tot felul de echipamente americane în mărimi foarte, foarte mici, la niște prețuri imense, care aveau mare succes. Era ciudat.

Cu ocazia asta mi-ai amintit de jacheta aia prea mică pe care o porți pe coperta albumului *The Idiot*.

Împrumutasem jacheta de la iubita mea din perioada aceea, Esther Friedmann. Era o jachetă de femeie. Era vintage, franțuzească sau poate nemțească. Ideea e că mergea la fix. Talia era scurtă, iar mânecile îi erau prea scurte, așa că accentuau mâinile și lungimea brațelor.

La sfârșitul anilor '70 și începutul anilor '80, când o grămadă de artiști se îmbrăcau groaznic, tu ți-ai păstrat totuși un stil mișto. Ai fost mereu interesat de fashion, nu?

Arătam mișto la un moment dat pe la începutul anilor '80, dar americanii nu mă suportau. Încă eram cu Esther și îi purtam toate hainele, intram pe scenă cu tocure, ciorapi-plasă, fustă mini, o jachetiță de piele și o șapcă tot de piele. Uneori purtam și o cămășuță albă pe dedesubt. Arătam ca o secretară. Îmi plăcea mult look-ul ăla.

De ce nu le plăcea americanilor?

La concertele mele era ok, dar când am deschis un concert Rolling Stones într-o seară [râde], publicul a aruncat în mine cu sticle și cu tot ce nimereau. În perioada aia se omorau după look-ul macho. Și odată ce rock'n'roll-ul a devenit doar rock, odată ce a devenit acel singur cuvânt, s-a cam dus toată distracția.

Crezi că americanii sunt mai rezervați decât britanicii când vine vorba de haine?

Absolut. E o țară mare și se mișcă greu. Nu e un loc flamboiant. Ăsta e un cuvânt bun pentru a descrie ceea ce vorbeam mai devreme, ce s-a pierdut prin 1975. Dacă a existat vreodată un stil flamboiant în America, a fost în acei 25 de ani dintre '50 și '75 și avea legătură cu blues-ul, R&B-ul, rock'n'roll-ul, mașinile mari și țâțele enorme.

În ziua de azi se pare că e un păcat să vrei să arăți bine ca muzician. Crezi că e important la o trupă să arate bine? Evident! Am fost super dezamăgit chiar de curând. Citeam un interviu promoțional cu solistul de la Coldplay în *The Guardian* și jurnalistul l-a întrebat despre pantofi – avea niște teniși cool – și așa i-a răspuns: „A, nu știu, mi i-a dat stilistul.” Hai, frate, mă

Unul dintre rarele momente în care Iggy nu are pieptul gol. Aici în ținută de greaser, în New York City, 1980.

Iggy în patul lui, cu bongos-ul, 2012.

lași?! M-am gândit: „de ce dracu’ nu avem pe cineva mișto la cârma muzicii în ziua de azi?” Deci da, chiar e important. Și te poți ocupa de look-ul tău în multe feluri. Poți arăta și hidos, e ok și asta. Sau poate fi unul care să arate super bine în trupă și unul care să arate super nasol. E important să arăți grozav, uimitor sau să intrigi, dar să fii interesant într-un fel sau altul.

Scopul e să arăți sexi?

E nevoie și de sex, dar mai ales de umor. E și ceva spiritual în asta. Așa cum o persoană religioasă vede o lumină când îl găsește pe Dumnezeu, un tip oarecare își cumpără niște capace mișto de roți la mașină. Înțelegi ce zic? E o trăsătură tipic umană – nevoia spirituală de a străluci un pic.

Și acum s-a închis cercul. Se pare că toți designerii și toate brandurile de pe planetă vor să lucreze cu muzicieni ca tine care erau în fruntea stilului în anii ’60 și ’70. Cum îți se par colaborările de acest gen?

Ca să fii cât mai la obiect: oamenii ne ascultă muzica prin diverse mijloace, ocolind vechile căi de informare care refuzau să ne difuzeze și am realizat două lucruri. Unul e să intru pe orice ușă deschisă de aceste noi căi de informare, celălalt e să fac lucruri care să le placă și celor vechi.

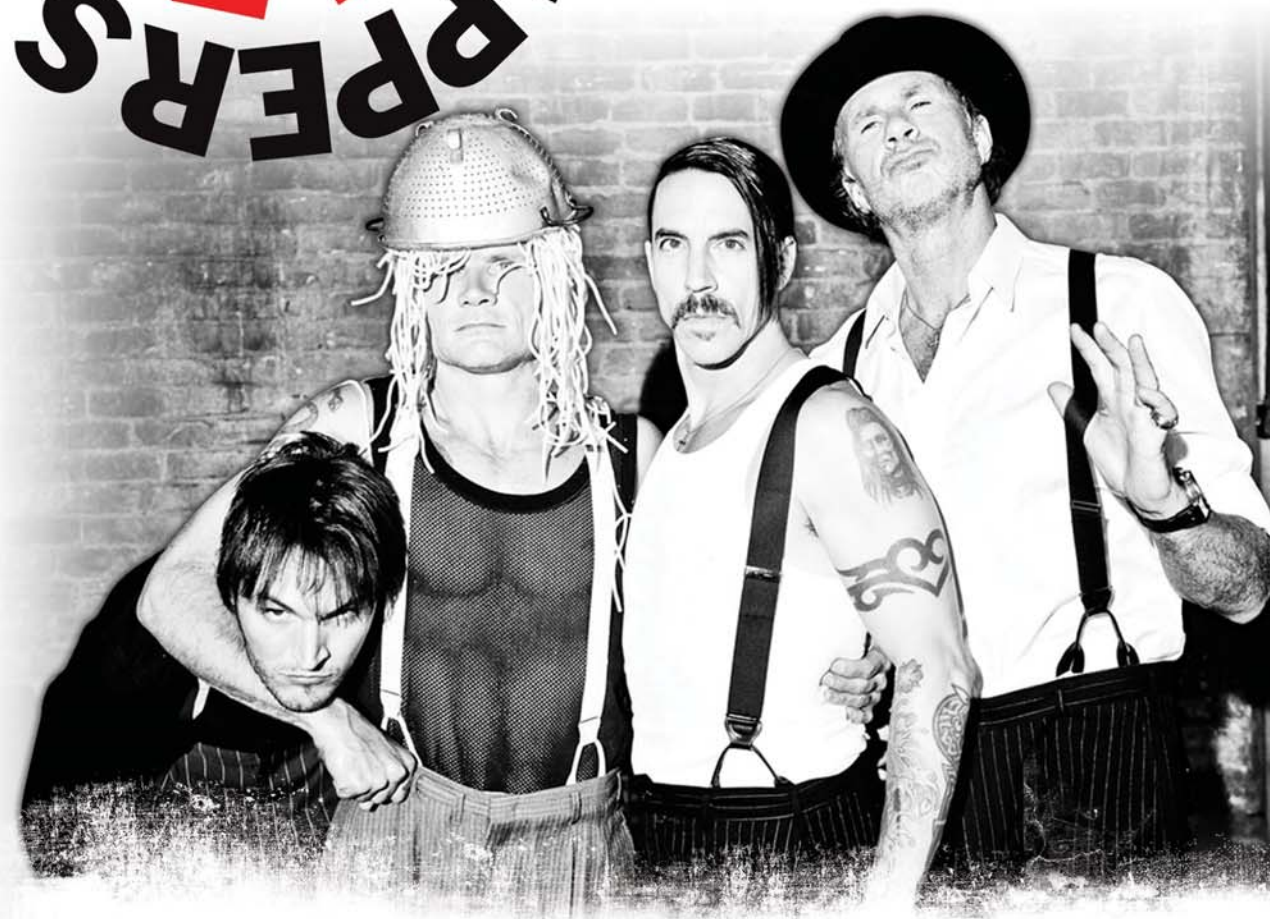
Ai lucrat de curând cu Vans pentru crearea unor pantofi și a câtorva articole de îmbrăcăminte. Cum s-a întâmplat asta? M-au rugat să-mi dau cu părerea asupra unor chestii, iar eu m-am bucurat, pentru că purtam adidașii lor prin 1977, în Malibu. Eram într-o fază în care încercam să scutur de pe mine praful de rocker. Tocmai scosesem Lust for Life și trebuia să încep un turneu. M-am trezit cu echipa asta de turneu americană standard, purtătoare de șepci de baseball. Așa că m-am gândit la următorul concept: i-am rugat să-mi facă rost de mobilă închiriată și de lumini de apartament și am aranjat o scenă în sala de repetiții care arăta ca o sufragerie. Voiam să cânt de pe canapea, cu o servietă diplomat lângă mine. Voiam să creez un personaj: agentul imobiliar rocker. [râde] În fine, într-o zi am văzut pantofii ăștia și mi s-au părut cool. Erau pantofi, dar cumva aveau formă de teniși sport. Dar și mai cool era că materialul avea pătrățele albe și negre, iar pe atunci nu prea erau încă materiale din astea cadrilate.

În afară de Monstrul Cadrilat al lui S. Clay Wilson din Zap Comix.

Da, mi-au amintit exact de Monstrul Cadrilat! Care le venea la toți de hac cu coada lui. [râde] Asta făcea el. Pe unde era un tip drăguț care lua cina cu iubita lui, intra Demonul Cadrilat cu coada lui care avea o cazma în vârf și îi sărea dintre picioare către victima căreia voia să i-o dea. Mi-a plăcut de el dintotdeauna. *VICE*

RED HOT CHILI PEPPERS

URSUS
PREZINTA:

POWERED BY:
vodafone

RECOMANDAT DE: **ROCK**
Classic Rock **PRIMATV**

31 AUG 2012 | ARENA NATIONALA
BILETE: MYTICKET.RO / DIVERTA

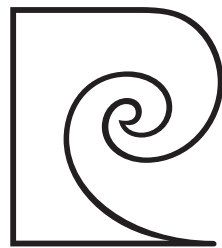

ȘIC, BOGAT ȘI SCANDALOS

Pierre Cardin a cunoscut pe toată lumea și a creat tot ce se putea

INTERVIU: PAUL GORMAN
FOTO: MATTHEW FROST

Pierre Cardin e unul dintre numele cunoscute de toată lumea, chiar și de cei care n-au idee cine e sau cum arată. Pentru cei care n-au nici cea mai mică idee, el este omul și designerul din spatele unuia dintre cele mai faimoase logo-uri din fashion – literele PC împletite care strălucesc pe mai mult de 800 de produse: cravate, biciclete pliabile, tapiserie pentru mașini, ciocolată, țigări, frapiere, tigăi... Înțelegeți ideea.

Cardin, acum în vârstă de 89 de ani, și-a început cariera ca croitor de haine pentru bărbați, în orașul Vichy, din Franța și a ajuns unul dintre primii designeri de haine pret-à-porter. După care a creat unele dintre cele mai fanteziste look-uri space-age din anii '60. În deceniile următoare a ajuns unul dintre cei mai faimoși și de succes designeri din lume, semnând contracte în valoare de milioane de dolari în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii – Rusia, Japonia, China și India – pentru parfumuri, cosmetice, haine și orice altceva care se potrivea cu logo-ul lui.

De-a lungul perioadei sale de glorie, a rămas un copil rebel provocator de controversă. A refuzat sfidător să-și definească identitatea sexuală în public, în ciuda zvonurilor despre relația sa cu frumosul fotomodel Jeanne Moreau sau cu asistentul său Andre Oliver.

Și în prezent face lucruri care îi deranjează pe oameni, ca orice designer care se respectă, doar că acum a trecut la lumea ciudată a afacerilor imobiliare. În ultimii zece ani s-a ocupat cu restaurarea infamului castel al Marchizului de Sade, în sătucul francez adormit Lacoste, și a cumpărat proprietățile din jurul acestuia (infuriind cu ocazia asta câțiva localnici). Mai are de gând să construiască și în Veneția un complex rezidențial pe stilul Dubai, după designul lui, bineînțeles.

Deși are o avere imensă, sediul lui Cardin se află într-un birou simplu în arondismentul al optulea din Paris, unde l-am vizitat într-o dimineață însorită din ianuarie. Podeaua era plină de agrafe de hârtie, documente mototolite și cutii de carton cu mărunchișuri, iar pereții erau decorați cu amintiri fotografice înramate: Cardin cu Fidel Castro, Papa Ioan Paul al II-lea și cam toate personalitățile istorice importante din secolul XX. „I-am cunoscut pe toți”, mi-a spus, cu lipsa lui caracteristică de modestie. „Am cea mai mare experiență din lumea fashion, 70 de ani. Încă se vorbește despre mine.”

Cardin arată surprinzător de șifonat în carne și oase. Când l-am întâlnit, purta un blazer albastru, cămașă și cravată, pantalonii gri și avea un smoc de păr alb. Pantofii – negri și anonimi cu design pentru confort maxim – îi trădau vârsta. În timpul conversației, a trecut fluid și fluent de la engleză la franceză, s-a plimbat prin cameră culegând diverse fotografii vechi din cutiile de carton și a adus niște copii ale revistelor europene obsedate de regalitate, *Princes*. Deși e destul de în vârstă ca să fie considerat o legendă vie, Cardin e foarte lucid și iute în gândire.

VICE: Ai apărut de curând la știri pentru că ai transformat satul Lacoste. Se pare că ai stârnit toți localnicii, care au impresia că Marchizul le va tulbura idila rurală.

Pierre Cardin: Înainte să intervin eu, castelul era pe cale să devină o ruină; acum e superb. Sunt câțiva oameni invidioși că am făcut atât de multe pentru locul ăsta. Datorită mie, Lacoste are galerii și un festival anual. E foarte activ. Poate că unii localnici s-au supărat pentru că sunt foarte în vârstă.

Crezi că au fost surprinși că cineva de vârsta lor – sau poate chiar mai bătrân decât ei – a adus toată gălăgia asta la ei în sat? De zis n-au zis asta. Am intrat în scenă ca un *tomahawk* și am zdruncinat puțin locul, așa că s-au agitat. Acum majoritatea încep să înțeleagă că am avut doar intenții bune.

Îți place să șochezi oamenii, nu-i așa? Fie că e vorba de localnicii din Lacoste sau de respectatul restaurant tradițional din Paris, Maxim, pe care l-ai transformat într-un brand, se pare că ești mereu urmărit de controversă.

Nu mă tem să provoc. E nevoie să surprinzi. Dacă o idee e bună, pe oameni ar trebui să-i deranjeze. Așa s-a întâmplat și cu hainele mele. Atunci când un design e drăguț sau decorativ, e pasiv și devine doar o problemă de gust: îmi place sau nu? Nu suport expresia „are gusturi bune”. E absolut fără niciun sens. Cui îi pasă?

În niciun caz ție. Mulți dintre cei care lucrează în industria parfumurilor s-au supărat destul de tare acum mulți ani când ai pus brandul PC pe o marcă de conserve de sardine.

Am supraviețuit războiului! Eram înfometat! E ridicol ca cineva care face parfumuri să nu poată avea o afacere cu sardine. Nu poți trăi doar cu parfum. Dacă vreau să fac sardine Pierre Cardin, le voi face.

Cam în vremea când te nășteai în Veneția, futuriștii italieni strigau: „Nu vrem să auzim de trecut!” Se pare că ți-ai însușit de mic acest sentiment.

Desigur. Am fost mereu interesat de viitor; mi-a format în mare parte concepția despre modă. Să nu uităm că atunci când am început, era în floare mișcarea *avant-garde*.

Când ai sosit în Paris în 1944, erai doar un croitor din Vichy; în scurt timp lucreai pentru casa Paquin și confecționai costumele pentru Jean Cocteau în filmul *La Belle et le Bête* [*Frumoasa și Bestia*]. Cum s-a întâmplat asta?

Voiam să apar pe scenă, dar în prima zi când am ajuns în Paris, într-o sâmbătă, l-am cunoscut pe omul care mi-a făcut cunoștință cu Paquin. Prin el l-am întâlnit pe Cocteau. Lunea următoare am făcut cunoștință cu Christian Dior. Nu aveam bani să plătesc taxele școlilor de dans sau de teatru, așa că am rămas la modă. A devenit foarte importantă pentru mine când am început să cunosc astfel de oameni. Și i-am întâlnit pe toți: Picasso, Visconti, Balenciaga...

Erai un arivist în jur de douăzeci și ceva de ani, dar oamenii cu care umblai aveau toți patruzeci, cincizeci de ani. Cum te-ai împrietenit cu ei atât de ușor?

Lucram din greu, iar ei erau generoși. Balenciaga m-a inspirat când

s-a întors în Paris după război și am creat haine pentru noua viață civilă, dar Christian Dior a fost cel mai important pentru mine. Lucra la Noul Look, o adevărată revoluție în fashion și m-a primit în casa lui. Dacă n-ar fi făcut asta, nu ajungeam astăzi Pierre Cardin.

Nu cred că am detectat influența lui Dior în lucrările tale. Vrei să-ți spun adevărul? N-am fost influențat niciodată de nimeni. Am propriul stil și mai degrabă prefer să fiu copiat decât să copiez.

Primul tău mesaj important, „rochia balon” din 1954, a fost considerată radicală, deoarece era bufantă și deforma forma siluetei feminine.

În vremea aceea eram interesat mai mult de sculptură decât de fashion. Iar asta s-a văzut în munca mea. Prin rochia balon am încercat să aduc un omagiu cercului. Sunt obsedat de forma rotundă: reprezintă luna, sânul, viața. Mă întorc mereu la ea, pentru că e infinită; o privesc ca fiind în legătură cu cosmosul. Infinitatea universului mă inspiră mai mult decât orice ființă.

Cred că ne-am dat cu toții seama de asta când ai creat în anii '60 colecția Cosmocorps, bazată pe cosmonauții ruși, prin care ai încercat să prezici cum se va îmbrăca lumea în viitor. De ce nu purtăm toți veste sintetice ca în Star Trek, cu fermoare asimetrice și coliere masive, în 2012? Cosmocorps a fost felul meu de a mă gândi cum ar trebui să fie moda, nu neapărat cum va fi. Chiar și azi, privesc mereu spre viitor. Munca mea e un flux continuu de idei proprii despre fashion – nu sunt niciodată ideile altora. Încerc să rămân eu însumi. Încerc să fiu Pierre Cardin.

Ești cunoscut drept pionierul brevetării în modă și creatorul etichetei de designer, care a început cu felul în care vindeai parfumul și apoi s-a extins la toate produsele imaginabile. Ai vreun regret?

Absolut niciunul. Brevetarea a pornit de la primul meu spectacol cu haine pentru bărbați, care s-a ținut la Galeriile Lafayette în 1960 și s-a bazat pe forma mea de „cilindru”. În vremea aceea, mergeai în Italia pentru stil și în Anglia pentru The Look; în Franța nu existau haine prêt-à-porter pentru bărbați. Am folosit ca modele 200 de studenți, ceea ce a cauzat un scandal. Am invitat cumpărători din toată lumea. Și asta a fost. Așa a început brevetarea – după mine, au început toți. Patentul inversa rolurile în modă. Puterea nu mai era deținută de *haute couture*, ci venea de la fata de pe stradă și de la stilul ei. La ea se uită femeile din ziua de azi. Ideea asta merge la fix cu prima mea dorință, de a democratiza moda. De ce să se îmbrace bine doar bogății? Eram un socialist idealist.

E clar că e foarte important pentru tine să ai succes comercial. Am auzit că afacerea ta are profituri de un miliard de dolari pe an din vânzarea în 140 de țări. Ce crezi despre declarația lui Andy Warhol, „să fii bun la afaceri e cea mai fascinantă formă de artă”?

Îl știam bine pe Andy Warhol; am și avut două lucrări de-ale lui în colecția mea de artă modernă. Nu pot să spun decât că Warhol a fost dintotdeauna fascinat de afaceri!

Ai conceptualizat un turn fantastic care are capacitatea de a adăposti sute de locuitori în apropierea Veneției. Arată ca ceva din Dubai sau dintr-un vis supraréalist. Chiar va fi construit? Eu îl numesc sculptură locuibilă. E mult superior față de orice clădire din Dubai. Am făcut designul și pentru câteva case din jurul lui, în formă de ciuperci, pentru oamenii care nu vor să locuiască la înălțime.

Ciuperci? Cum e construcția ta Bubble Palace [Palatul Boules de pe Riviera, construit de Cardin în stilul Star Wars, pe o fundație de domuri de beton maronii pe jumătate scufundate]? Da. De ce nu? E o formă organică, perfectă pentru locuit. Iar mă întorc la rochia balon, la forma de cerc. Ți-am zis: e baza tuturor creațiilor mele.

Ai vizitat Japonia pentru prima oară în anii '50. Ai fost primul designer din Occident care a avut în show-ul său un model japonez, pe Hiroko Matsumoto. Crezi că ai avut vreo influență asupra designerilor japonezi din anii '70 și '80?

Bineînțeles. Când am ajuns acolo prima dată, Japonia o lua de la zero, după Hiroshima și Al Doilea Război Mondial. Nu exista modă în afară de kimono, așa că am fost singurul designer, singurul punct de referință pentru oamenii care voiau să se exprime prin fashion. La fel a fost și în China [Cardin a vizitat prima oară țara în 1978]. Purtau uniforme Mao sau haine tradiționale. Pentru forma umerilor costumelor m-am inspirat din forma pagodei, pe când alții copiau detaliile jachetei de tip Mao: gulerul, buzunarele și așa mai departe.

“Vrei să-ți spun adevărul? N-am fost niciodată influențat de nimeni. Am propriul stil și prefer să fiu copiat decât să copiez.”

Când ai atâtea interese și un program atât de plin, e greu să găsești un fel de stabilitate într-o rutină zilnică? Sau nu te interesează asta?

Primul lucru pe care îl fac dimineața e să mă întâlnesc cu banca – banca proprie, pe care o dețin. Mă ocup de toate finanțele companiei. Am învățat să fac asta pe când eram contabil la Crucea Roșie în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Apoi mă întâlnesc cu fiecare departament și schițez mereu design-uri de haine sau diverse idei. De exemplu, am creat de curând design-ul pentru o gamă de radiatoare. Cred că cele standard de birou sunt urâte [imi arată unul standard de lângă biroul lui]. Cele create după modelul meu, în 50 de versiuni diferite, sunt foarte futuriste, roșii sau albastre, și mult mai palpante ca stil pentru o casă.

Ce crezi despre designerii de modă din ziua de astăzi?

Purtarea corsetului peste rochie nu e fashion, e doar o costumație, și e prea peste tot – se dă prea multă atenție „stilului”, sunt prea multe referințe la filme, la trecut. Concepția mea despre modă e nouă. Poate unora nu le place modelul, dar cel mai important e să ignori curente.

Ție ți-e ușor; spre deosebire de majoritatea designerilor, tu ești proprietarul companiei. Nu există finanțatori din afară, investitori care să te preseze.

E adevărat. Și ți-ineți minte: casa mea de modă e încă foarte viabilă din punct de vedere comercial. Deci concluzia mea e că acesta e rezultatul talentului meu. În anii '50, când Yves Saint Laurent a urcat la conducerea Casei Dior, s-a spus: „În trei ani, n-o să mai auziți nimic despre Cardin.”

Dar, după cum se vede, încă sunt aici.

Paul Gorman e scriitor și critic cultural. Următoarea lui carte, Mr Freedom: Tommy Roberts – British Design Hero, a fost publicată de editura Adelita, în luna aprilie. Mai multe informații despre Paul găsiți la paulgorman.com.

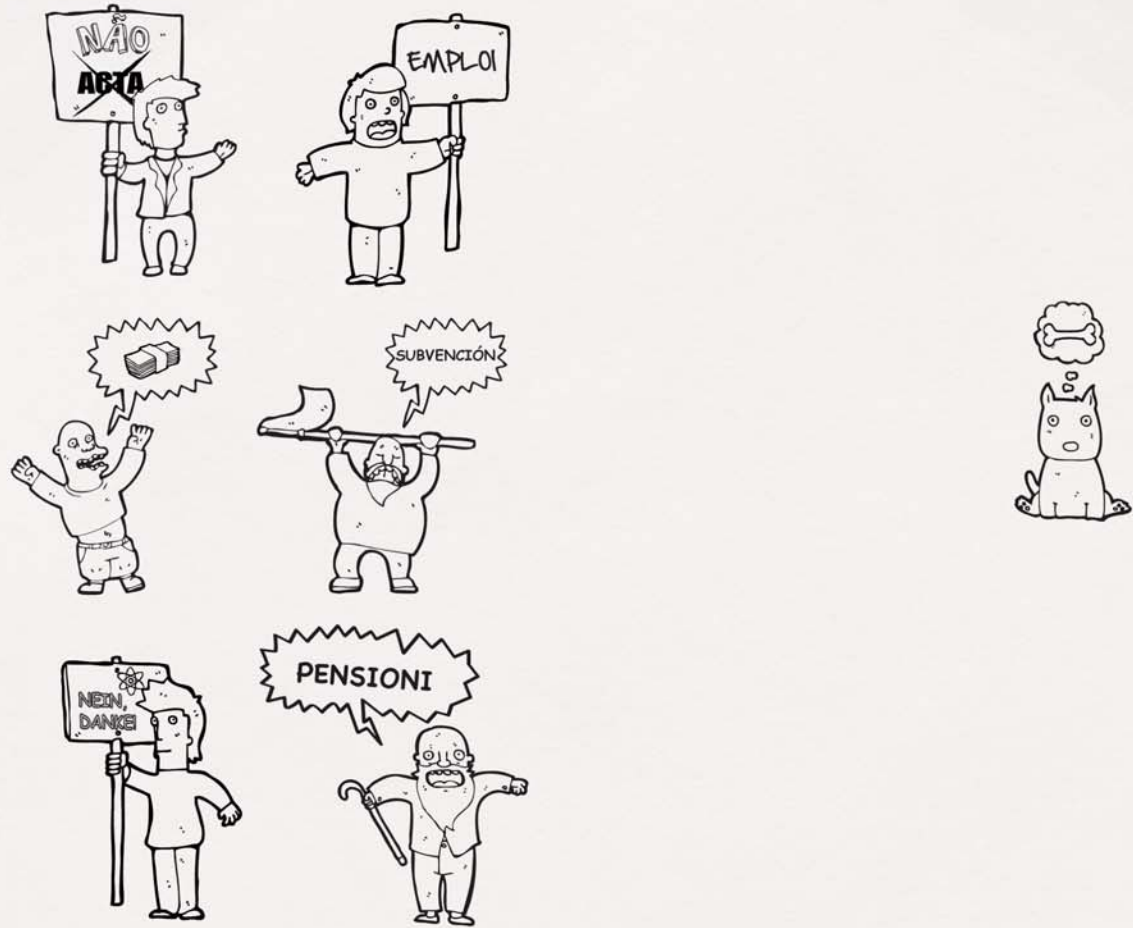

C / E
/ P

Club Electroputere
Craiova

Centru pentru cultură
contemporană

AGENDA ELECTORALĂ

ROMÂNIA IUBEȘTE
NECONVENȚIONALUL

13-19 august
La Fabrica

un eveniment

susținut de

Parteneri media: